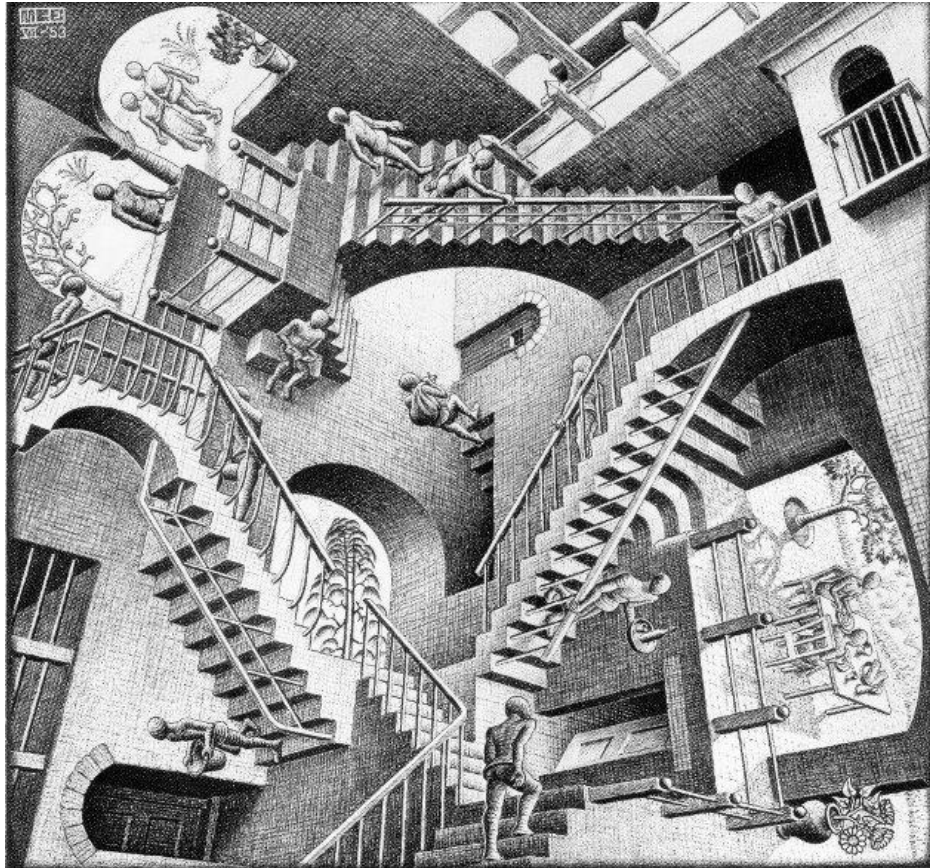

Сергей Борисов

Какво ли искат?

Здравейте,

Някои, които са чели първата ми книга с историйки - онази за кОлтурата бУлгарска, ми се накараха. И с право, май - много съм се бил вживявал, а и прозирало лично отношение. Затова реших, че вече няма да пиша аз. Само ще разказвам чужди писаници. Без плагиатство обаче. Е, как така, чужди, пък без плагиатство? Ами много просто - навивам няколко мои "варианта" от различни вселени и различни Българи (вече и Стивън Хокинг е наясно с въпроса, нали), те си пишат там каквото си пишат, пращат ми ги с подпространствен e-mail, а аз само им пооправям правописните грешки, и готово! Чиста работа! И без много-много труд. А и гарантирано - никакво лично отношение!

Речено-сторено. Събрахме се с няколко от моите alter ego на едно по-така място (снимката е отдолу), и се разбрахме. Работата от тях, пиенето - от мен. Само един беше против, та се наложи да го затворим под стълбите, в оная комфортна стаичка там, с решетките. Всичко си има - и хляб, и вода, а и гърне му оставихме. Та като си поговорихме, стана ясно, че навсякъде, във всички версии на вселените или каквото там му казват, има българи. И си приличат. А и другите (хора или не съвсем) също. Хапнахме, пийнахме (даже и на онзи под стълбището отпуснахме една водка, от нас да мине), и айде - старт на проекта! Вчера получих последното разказче, пооправих ги, и готово! После минах набързо покрай Дюрер, Брьогел и Ешер, и си изпросих няколко рисунки от техните. Навиха се - авторските им права са изтекли. Ако не се бяха навили... ами какво, щях да се напъна! Благодаря им, че не се наложи!

Та този път, както казва един мъдрец, "нема лабаво"! Никакъв шанс да съм описал по невнимание някой истински герой - тук всичките са от паралелни вселени, а там книжката няма да се пуска, разбрахме се с "версиите" ми оттам. А e-mail-ът и там бил същият като моя тук (не ме питайте как преодолях този проблем): **sergetborisov@gmail.com**

Съдържание

Какво ли искат?	4
Извънземните са тук! (подслушан разговор)	6
В късна доба	8
Академия на науките	10
Комуникационна треска	13
Фризьорски салон	15
Бърза помощ	18
Рицарят, смъртта и дяволът	21
Цялата истина за Червената Шапчица	27
Паричните потоци	31
Следобедна разходка	33
Хензел и Гретел	35
Имало едно време	38
Бинго!	40
Шанс (нещо като автобиография)	43
Оперативка (сън в зимна нощ)	46
Речник на някои често срещани в медиите думи (политическа семантика)	48

Какво ли искат?

Картината се предава по галактическата холовизия. На преден план са водещите – красавица на 50-сантиметрови токчета, с прозрачна рокля, светеща прическа и 15 килограма бижута, и мускулест мъжкар, татуиран от ушите до глезените, облечен само с мини-шорти и с огромни увиснали до раменете обеци. Зад тях като фон се вижда “Царевец”, Търново, разкошен в празничната си украса. Красавицата започва на чист български език:

- Скъпи холозрители и телепатослушатели, уважаеми гости от цялата Галактика, добре дошли в световната столица Търново, на великия празник послучай 18 века от идването на Българите в Европа, Земята! Днес тук, в седалището на Галактическото правителство, са се събрали най-видни личности - галактополитици, галактоартисти, галактоаферисти и галактопацифисти, както и хиляди туристи от коя ли не планета!

Мъжкарят добавя (и той на български, но с алдебарански акцент):

- Може би е излишно да припомним всички признати вече огромни заслуги на великия народ, българите, но от уважение към тях ще го направим! Независимо, че са само някакви си 25 милиона!

Пак тя:

- Ще изброя най-важните от нещата, които дължим на тях:
- 1. Най-древната култура на Земята - от Конан Българина насам, без майтап! (овации отвсякъде)
- 2. Най-богатите на емоции изкуства - ръченица, гледане на боб, нестинарство, лъженица, криеница и “тука има - тука нѐма” (“Ура!”)
- 3. Най-големите научни открития - мобилната Телепатия, заменила мобилните Телефони (от ТУ - Варна), и Далаверата (от неизвестен икономист - българин от Габрово) (пак овации)
- 4. Седалището на Световното Правителство в Търново, без корупция!
- 5. Седалището на Световната Банка и световната Далавера в София (в бившия храм - ЦУМ от древността, длъжни сте да го знаете!) - след въвеждането на галактическите валути Лева и Стотинката, съответно за богатите и за бедните) (“Ура! Ура! Ура!”)
- 6. Седалище на Световната Борса в Пловдив - Панаира (няма лабаво, стоки за всички по всяко време, може и в къщи, без шашми) (“Ура!”)
- 7. Седалище на Световната Академия на науките във Варна, в същия този ТУ (всякакви науки до дупка, баш майстори също) (“Ура!”)
- 8. Статуите на Тримата Глупаци - от неизвестен скулптур, материал-българско краве сирене с консерванти, вечно! (викове “Ура!” и “Да живеят вечно Глупаците!”)
- 9. Мемориалите-комплекси (с хотел и кръчма) на великия хуманист Бай Ганю, вече навсякъде в Галактиката благодарение на фондация “Розово масло за всеки дом, може и с отстъпка” (викове “Слава!”)
- 10. Седалището на Световната Църква – Рупите (викове “Амин!”)

11. Най-хубавите публични домове в цялата Галактика (с мъжки и женски проститутки, от Бургас та чак до Плевен и Сириус)

12. И най-вече незабравимото, единствено по рода си, живително и вечно Българско Кисело Мляко!

(изниква образ на пластмасова кофичка 340 грама “Vulgarica”, отвсякъде кълтят овации, ръкопляскания и викове “Браво!” и “Искаме! Искаме!”).

Пак той:

- През вековете българите са ни ощастливявали с какво ли не – с експорт на красиви девойки, секси жиголà, нежни гейове и виртуози на “Тука има - тука нèма” от галактически мащаб; с певци на “Чшае Шукарие” и грациозни танцьорки на кючек, с майстори-готвачи, работещи по почина “от нищо-нещо”, с боксьори (и мутри), набили обръчите на маса лош народ, както и с уважавани илюзионисти, фокусници и циркаджии - започвайки от Мистер Сенко и Факира Мити, през така наречените “честни депутати”, та чак до галактополитиците днес! (пак овации).

Тя:

- След като се разбра, че дело на българите са пирамидите, Вавилонската и Айфеловата кули, Статуята на Свободата, Статуята на Тàто, Китайската стена, Марианската падина, пръстена на Саурон, пръстените на Сатурн, пустините, Аязмото, Хималаите и Витоша (без Копитото, то не се знае на кого е дело), напоследък учените от Световната Академия във Варна ни зарадваха с новината, че са открити развалините на мистериозно изчезналите в древността светилища “Албена” и “Слънчев бряг” (както знаете, легендата гласи, че тези останали в паметта на народите древни светилища са попиляни от някакво природно бедствие, наречено “чàлга”). Там са намерени и съвършено съхранени мумии на някакви “курортисти” и поклонници, така балсамирани с алкохол, че са се запазили и гащите им! (овации, викове “Браво!” и “Гащите! Гащите!”)

Той:

- А във Филиала на Академията в Долни Дъбник, съвместно с учени-смоци от Сириус, са съживили древна българска магия, наречена “ракия”, която удължава живота до безкрайност и съживява мъртвите! От утре ще се продава в цялата Галактика! (викове “Ура!”, “Браво!”, “И аз искам!”)

Тя:

- Накрая, искам да ви съобщя нещо извънредно важно: поради огромните заслуги на българите за галактическата цивилизация, въпреки тяхната вродена скромност, Световното Правителство им предложи чрез референдум да решат каква придобивка искат за себе си като награда за толкова векове честен труд. И те отговориха с 25-милионно единодушие: искат признаването на легендарния Стоичков за футболист на всички времена и Галактики! (възцарява се пълна тишина, навсякъде).

- И Правителството реши днес: Да! Во веки веков! (викове “Ура!”, “Браво” и “Най-после!”, на чист български!). Край на празника.

Извънземните са тук! (подслушан разговор)

С едно аверче си скучаем на кафе в центъра. Времето е хубаво, “циганско лято” и т.н. – народът щъка насам-натам и прави оборот на магазинчетата, дечица тичат, майките им си клюкарят, такива като нас ги оглеждат (майките), изобщо приятен късен следобед. Ние сме на N-тото кафе (или каквото е там това в чашите), и на сервитьора вече му е писнало от нас. Обаче прави му чест, че все пак сменя пепелниците.

И тогава в капанчето влиза умопомрачителна блондинка и сяда на съседната маса. Големи очи, големи устни... абе изобщо всичко ѝ е голямо и добре поставено. И не особено скрито.

Момичето си поръчва някакъв фреш, сервитьорът тича енергично, носи веднага, оставя и изчезва. Ние двамата се блещим, обаче не ни забелязват. От чантата излизат на бял свят цигари, запалка и телефон. Запалва се цигара, телефонът се включва, и като се почва... Ще се опитам да възпроизведа разговора по памет (телефонът е включен на високоговорител). Пропускам само въстъпителната част, свързана с последните новости в търговската мрежа и студиите за ботокси и татуировки.

- ... и не се прибра. И колата му я няма на паркинга! Звъня през половин час, ама само чувам, че е извън обхват. На другия ден – същата работа. И така цялата седмица. На кого ли не звънях, даже мислех да дрънна на 112... накрая ми писна и реших да го чупя! Обадих се на адвокатчето... да бе, онзи симпатяга, мургавичкия... та пообмислихме с него как да стане работата...

- Ама къде обмисляхте?

- Е айде сега... та обмислихме как да стане безконфликтно и без загуби, нали знаеш - татко му ни е дал това-онова... Та в петък, значи, се прибирам около 11, паркирам “Лексуса”, и таман да вляза в банята, чувам отпред рева на “Аудито” (той го кара без гърне, за ефект, не го закачат ченгетата, знаят на кого е син – затова и все си кара пиян). Сядам в хола, заемам стойка “обидена кобра” и чакам... след малко идва нашият, и като го видях на какво прилича, забравих какво съм му приготвила! Бос, само по едни шорти и тениска, няма вериги, обиците му липсват, няма часовник, няма телефон... абе нищо няма, само ключовете държи в едната ръка! И мръсен, косата му една сплъстена, и под очите му синини...и вони...

- Как така вони? Ми че той винаги си вони на алкохол, нещо ново ли?

- Как да ти кажа... странно някак си вони, и гледа като жаба... и седна на пода! Направо онемях, дума не мога да кажа! След малко вика (и гласът му друг): “Отвялякоха ма, едва са измъкнах...” Питам го колко откуп искат, а той – “...не ма, не бандити, извънземните!”... с колата заедно го дигнали от пътя, както си карал към къщи! Както си се прибирал от “Златните”!

- Как така го дигнали? С “паяк” ли?

- Не ма, както си карал, и пътят изчезнал! И после се опомнил с колата в нещо като склад, и там от колата го измъкнали едни черни такива, с рошави глави... съблекли го и му правили разни неща... и така цяла седмица! А в петък пак се опомнил в колата на пътя от “Златните” – ограбена и паркирана в страни от пътя, и той вътре. И айде в къщи!

- И после?

- Кво после? Легна си на дивана и заспа. Спа два дена, а като се събуди, само ядè и лòчи уиски, почти не говори и не ми обръща внимание. Един такъв отнесен... и през половин час ходи в тоалетната, нещо го боляло д-то... и не се къпе! И никъде не излиза от къщи!

- И ти му се връзваш? Нали и моят преди два месеца го бяха “отвлякли” извънземните за три дена – после се оказа, че е бил в Несебър с ония двете, близначките... опапаха му заплатката и спестяванията... та и твоят кой знае къде се е юркал, нали постоянно е кьоркютук пиян...

- Не ма, проверих му километража – петдесетина километра... а и от сметката му липсват само някакви хиляда евро... и нищо женско не го интересува, проверих! Не ме пипва! Само са извънземните – кой знае какво са му правили... четох в Интернет какви работи стават с извънземни в Щатите, ужас – кого ли не са изпоотвлякли, и разни там експерименти с тях, луда да станеш! Ето че и тука дойдоха! Да експериментират!

- И сега кво ще прайш?

- Мисля да се обадя на баща му... той нали е по културата там нещо в София, ще знае какво се прави в такъв случай... там разни психо-михо алабализми, може и в Щатите да го пратим на лечение, в някой клуб там... ама аз какво си приказвам, това са мои проблеми... друго исках да те питам – ти нали също си по културата, по телевизията и пишеш там в онова списание... та що не земеш да драснеш...

- Кво да драсна? Аз си пиша каквото ми кажат!

- Ами за извънземните такова де... да се надигне, значи, културната общественост, стига са крили от нас кво става! Народът иска да знае!

- Ай стига бе! Нищо не иска да знае народът, иска да си живурка! Пък аз си пиша каквото ми кажат, не ми трябват проблеми! Капиши?

- Ами за извънземните... кой ще пише?

- Който иска, будали и откачалки колкото щеш! А аз си пиша квот ми кажат за културата – опера, театри, концерти! Култура! Точка!

- Ама то културата... не е само това...

- Ти ли ще ми кажеш, ма, смотло? Бе я си... – и отсреща прекъсват.

Блондинката е, меко казано, ядосана. Бясна е. Хвърля банкнота на масата, събира си чукалата в чантата и излита, без да се оглежда. А ние с аверчето си гледаме тъпо след нея – ясно, на извънземните пак им се размина! Пак информационно затъмнение за тях! Опраскали горкото момче – и нищо! И докога така? Ах, тези извънземни...

В късна доба

Това за извънземните много ми хареса. Цялото течение всъщност в така наречените “медии” на тези недорасляци през последните стотина-двеста години ми харесва. Пишат (и добре правят!) какво ли не – тук нещо кацнало, там едни такива с пипалà и щипалà се изгаврили с невинна девица и после си отишли мирно и тихо, а на магистралата направо си отвлекли цял камион с уиски! С шофьора! А друг пък надарили с много богатства и благинки. И с ясновидство, моля ви се... Сладури!

Та за “извънземните”. Най-много се вълнуват по темата поразглезените нации, дето нито Инквизицията е шетала както трябва, нито са чували какво е това “кръвен данък”, “човешко жертвоприношение” и “право на лорда”. Или са забравили.

Точно в тези земи недораслящите си мислят, че всичко им е ясно, науката им всичко вече е поставила по правилните лавички и полички, и на тях им остава вече само да си консумират, да си комуникират и да се кефят. И ако се случи нещо, което не разбират – ами ясна работа, извънземните! Другото техният Айнщайн и техният Дарвин всичкото са го обяснили – ами значи $E = Mc^2$, и произхождате от маймуните! Точка! Нищо, че между маймуните и тях май има нещо друго, не особено ясно (междинно звено му казват недораслящите), и нищо, че това “с” във формулата на рошльото напоследък става съмнително какво е в същност. Някои започват да се досещат, но няма проблем – авторитетът на онези тикви от минали времена все още е неоспорим. И работи за нас.

В тези земи е нашето поле. И нашата жътва. На нас, междинното звено – обаче не между маймуната и недораслящите, както те си мислят, а между драконите и тях, каквато е истината.

Едно време драконите си бяха направо проблем. Умни и хитри бяха почти колкото нас, а и доста мускули им беше дал Майсторът. Че някои се изхитриха и огън да си правят направо в тялото, без всякакви там огнива, кибрити и запалки. Гадост! А и що нещо изяждаха на едно хранене, направо да откачиш! И смърдяха на километри. И те, и по-тъпите им братчета - всякаквите там ала-бала-заври.

Добре, че Майсторът се разочарова и им спретна астероид. Нас, разбира се, с такива неща не можеш да изплашиш, камо ли да изтребиш. От драконите останаха само някои по-дребни гущерчета и змийчета, за забавление и разнообразие по горите, езерцата и планините. Тогава възникна проблемът с изхранването.

И Майсторът направи тези, които наричам “недорасляци”. Не знам дали точно за храна ги направи – той не е много общителен, ама от наша гледна точка само за това стават. Бавни, тромави, глупави и наивни, а и живеят само някакви си стотина години, и то в редки случаи. И нощно

време спят, защото нищо не виждат в тъмнината. Иначе обаче са си вкусни, и добре се размножават. Много материал за нас.

Всичко беше наред около 50-60 хиляди години. Когато няколко приятели на Майстора наминаха да го видят, не усетихме нищо лошо в идеята. Все пак сам е толкова време, няма с кого да се посбиеш или да си побъбриш за това-онова, докато ловуваш. Или с кого да разделиш плячката. Да, ама не! Някои взеха, че си харесаха женски измежду недораслящите (има защо, те са си по-вкусни), и взеха, че останаха тук. Другите, наистина, си заминаха обратно откъдето бяха дошли (не искам и да знам къде точно и с какво, там някакви “Магеланови облаци” ги кръстиха така наречените астрономи по-късно, и за някакви червееви дупки говорят напоследък, ама нас това не ни интересува). Та тогава ни се развали рахатлъка.

Научиха недораслящите да пишат, да строят, да се обличат, да мислят, че и да воюват! И почнаха да разбират какво им се случва нощем. И почнаха да се страхуват от тъмното. И да се крият. Не стига това, ами някои се досетиха след време с какво могат да ни докопат. И почнаха да го правят, мръсниците.

После разни религии си направиха. Вярно, че в началото за богове наслагаха и приятелите на Майстора, и драконите, че и някои от нас, ама след това си измислиха някаква Църква. Нищо, че са в грешка, тази институция наплоди всякакви щуротии – почнаха да се горят един-друг с милиони, и да се насъскват един против друг. Няма лошо, ама бъркат в хранителната верига. Че и правила наизмислиха - пази се от мрака, не ходи тук, не отивай там, и гледай сребро да имаш под ръка! Край на рахатлъка. Да ходиш на лов стана рискова работа. Хванеш нещо за закуска – цяла армия се вдига, с поповете отпред, дето само приказват и не са страшни, ама и едни други се завъдиха – не ти е работа!

И тогава един от нас се сети (недораслящите си бяха измислили едно нещо да се самозалъгват – вестници). Пуснахме слухове за “извънземни” както нас ни устройва във вестниците чрез недораслящи, които ни служат, и като се почна... Та всичко вече си обясняват с пришълци от Космоса. Ако знаеха какви пришълци от Космоса наистина могат да дайдат, щяха постоянно да им треперят гащите, а не да се радват и да си мечтаят. Нищо, че един записа едно време в една книга от 200 – 300 тома ужасиите от древността. Никой не вярва на такива работи – извънземните са добрички, и когото отвлекат, за добро е! А ние помним – когато онези се домъкнаха, тогава и на нас ни припари под задника, не подбираха какво “жънат”. Слава на Майстора, че е избрал по-закътана планета, далече от пътищата. И че на онези много не им хареса тука, след като изгориха де що им падна.

Та сега се живее. Залутат се в тъмна доба недораслящите из неосветени места, и хоп – отвлекли ги Извънземни на Алдебаран! Какъв късмет! Сигурно си живеят там като царе! А ние позагладихме косъма, и мислим вече някое друго откровение да им спретнем – нали си имат медии!

Академия на науките

“Напред, науката е слънце...”

(от текста на един химн)

Понеделник, ден на Народните Будители, около 18.00 часа. Заседателната зала в главната сграда на Академията на науките. Обявена е (преди седмица, в подходящите медии) среща на Общото събрание на Академията и на ръководителите на научни програми, и сесия на академичното ръководство за обсъждане на финансираните от държавата, бизнеса и Европейския съюз нови разработки.

В президиума, зад масата до катедрата, седи само един човек – в черен костюм и бяла риза, с черна лошо завързана вратовръзка. Сакото е разкопчано – вижда се жилетка от златно ламе (трудно обхващаща обема на туловището), на левия ревер – значка на известна политическа сила, в момента на власт. Физиономията на притежателя е обилно червендалеста и потна, с малки очички, огромен червен нос, солидни мустаци, небръснато (но не с брада!) лице, и дипли от плът под брадичката. Коса няма. Ръцете, барабанещи нервно по кадифената покривка на масата, са окичени с масивни златни пръстени и “Rolex”, пред тях лежи единствено телефон (последен модел на известен производител).

Зад него стоят прави трима субекта, също в черно, с еднакви малки челца и мощни телеса. Разнообразието при тях е в модела слушалка в дясното ухо. Саката са издути отляво, както трябва, очичките шарят из залата и наляво-надясно. Ръцете са прибрани отзад.

По седалките са вече седнали разни хилави вехто облечени личности от двата пола в количество около 200 – 250. Покрай стените стоят и ги следят с поглед още двайсетина мощни телеса от модела по-горе.

В залата е студено, тъмно и тихо. Мирише на мухъл и на керосин. Осветлението е на газени лампи (бюджетът не се е справил със сметката за ток; президиума, разбира се, е осветен с портативни прожектори на акумулатори). Приглушената светлина е добра идея – не се виждат пукнатините по стените и изтърбушената тапицерия на столовете. Никой не си позволява да говори, само от време-навреме се чува приглушена кашлица тук-там. Погледите на лошо облечените личности са фокусирани върху мустаците в президиума.

На първия ред са настанени десетина репортери от известни медии. Камерите са готови, вече записват нервното барабанене на пръстите и мърдането на мустаците.

- Хм... кха-кха-кха... така! Са, всички ма знаете кой съм, нема са представям. От днеска Академията е в здрави ръце! Нема лабаво! Слушайте сички внимателно, нема à повтарям.

Първо: работно време както кажа. Глезотии с почивки и т.н. нема.

Второ: задачите ша са спускат “отгоре”, академичния съвет са разпуска. Финансите са кът.

Трето: научните степени, званията и другите тинтири-минтири са отменят. Отса нататък – който си пла̀ти!

Четвърто: отчетите – при мене. Никакви публи... публикации без аз да кажа! Списъка на уткритията от минало време не важи – да са маа, нема à дразниме Западо! Новите аз ша казвам кои да са.

И пето: бачкане до посиране! При мене лабаво нема! Реорганизации, инувации, ификтивност, неспирен възход към нови висоти на нау̀ката! Айде разотивай са по работните места!

В залата се надига ропот. Някой вдига ръка и се опитва да каже нещо. Мощни телеса със слушалки в дясното ухо тръгват натам.

- Казàх! Айде бързо да ва нема, да останат само журналистите за прас... пресконференция! Неам време!

Хилавите личности тъжно потичат към изхода в д̀ното на залата. Събарят газена лампа, пламва огън, тича пожарникар с кофпомпа. Изнасят вдигналия ръка за изказване. След около пет минути остават само репортерите на първия ред, и мощните телеса - на втория. Ажур.

Мустаците помръдват наляво-надясно, пръстите спират да барабанят, проверяват нещо в телефона. Пожарникарят отнася кофпомпата и счупената лампа и затваря вратата.

- Кха-кха-кха... така. Са, кво ша питате? И умната!

Плахо се надига ръка – млада жена с микрофон в ръката става и се опитва да насочи микрофона нагоре. Задава въпроса си:

- Не се ли притеснявате, че ще трябва да ръководите интелекуалния елит на страната?

- А-ха... тя работата е ясна, по новия закон такива неща ша са ръководят вече от който тебе и от който може! Видехме до къде я докарàха тия преди... па и Европейската директива! Ти кво, не си ли чела преди да дойдеш туканка?

- Естествено, но все пак... съгласно новия закон Вие сте придобили срещу заплащане званията “академик”, “професор”, “доктор” и т.н., както и новата длъжност “Председател на Академията на науките”. Какво образование имате всъщност и каква квалификация?

- Са, слушай ма внимателно, нема à повтарям. Убразуванието нема значение, важни са титлите... за пресата. А на тия галфони, дет са викат уч̀ени, некой тебе à им набие обр̀чите... ти нещо против закона ли имаш, ма?

- Не съм казала такова нещо. Обаче толкова титли... за Вас е известно, че сте много добър в операциите в офшорните зони и в утилизацията на скрап от бившите ни заводи, но толкова титли... и отмяната на такива открития от миналото като например...

- А-а-а, сега ти лъсна заднико! Слушай ма внимателно: тия неща са купуват! Ти не си ли чувала как Ротшилд си е купил баронството? Ми за Архимед и Пастьор не си ли чувала? Ми за Вернер фон Браун? Ега ти простотията... тая ма изнерви, дошла за наука да говори, па не знае такива неща - я да я разкарате оттука... после ша си поговорим с нея!

Две мощни телеса я грабват и изнасят навън, заедно с микрофона в ръката. Останалите репортери гледат много задълбочено записките си, и превъртат в главите си какво и как ще питат. Операторът на изнесената репортерка срамежливо прибира камерата си в чантата, след като е предал касетата с направения запис на един от тези със слушалките. Няколко газени лампи премигват – свършило е горивото. Звънва телефона на масата на президиума, и мустаците обясняват на някого, че всичко е “както си тебе”. Пресконференцията във връзка с реорганизацията на Академията на науките съгласно приетия нов Закон за Науката продължава.

На другия ден. Телевизионен репортаж от събитието. Симпатична усмихната репортерка говори пред разкошната сграда на Академията:

- Уважаеми зрители, днес в деня на Народните Будители академичната общност посреща с радост новоприетия Закон за Науката. Присъстваме на откриването на нова епоха за родната култура и духовно развитие. Тук си дадоха среща новоизбраният Председател на Академията и заслужилите дейци на умствения труд, за да обсъдят новите аспекти и перспективи пред творците в рамките на Европейското семейство. В серия от репортажи ще ви запознаем с работата на сесията, и с някои от идеите и предложенията, които ще видят най-после живот и ще обогатят...

Следват интервюта с видни учени в зали на Академията, осветени от кристални полилеи, на фона на приятна музика, без излишно суетене. Няколко репортажа показват лаборатории и експериментални съоръжения, където млади творци влагат своя принос за развитието на Родината.

Ненатрапчива среща към края на предаването запознава зрителите с новия Председател на Академията (симпатичен, елегантен и строен мустакат мъж в най-добрата възраст, с приятен глас изразяващ своите сериозни и задълбочени виждания за най-добрата част на родния интелектуален елит). Председателят е скромнен, вижда своята роля главно в осигуряването на пътя на младите хора в науката и в опазването на традициите. С поглед в бъдещето.

Какво да се прави, компютърните анимации и симулации не са новост – пак продукт на науката, макар и не на родната. Ажур.

След няколко дни в новините на една от не особено гледаните телевизии показват накратко тялото на млада жена, неизвестно защо с микрофон във вкочанената ръка, което току-що е извадено от реката след дълъг престой в нея. Вероятно поради свръхдоза. Името е следствена тайна. Следват новини за футбола.

Комуникационна треска

Планетата е обхваната от треска. И така си върви вече от доста време. Всеки иска да каже нещо, та да го чуят колкото се може повече от тия като него. То не бяха телеграфи, телефони и радиостанции, то не бяха телекси и факсове... а после се пръкна и нещо, наречено ТСП/Р. И като се почна... Опасаха навсякъде, де има живинка с претенции за човек, с кабелаци. Нахвърляха тук-там сървери-мървери и какъв ли не още хардуер, па седнаха здраво да измислят лесни за ползуване от невежите потребители джунджурии. Абе всякакви там работни станции, лаптопи, палмтопи, таблетки, падове-мадове (че и с тач-скрийн!), и накрая удурдисаха и телефончетата с мобилна и WI-FI връзка, па и фотокамерки набутаха вътре.

И настана всеощо комуникационно щастие. Всичко живо говори, прави си снимки, гледа по екранчетата разни неща (де разбира какво прави, де не). Навсякъде по света и у нас.

Ей там например, на къшето, някакво Ленче съобщава на някакво Марче секретна информация за нов вид гащи с дантелки, и къде най-ефтино продават така необходимите за оцеляването и пълното щастие аспартамени и изконсервантирани буклуци (наричат ги стоки). На пейката по-надолу дядо говори с внучето си, което май се чувства по-комфортно в Канада, отколкото тука... до “капанчето” един Пешо обяснява на един Гошо (от телефон с нерегистрирана SIM карта) как ще вървят гласовете на пазара при предстоящата демократична акция, а на спирката две млади педерастчета (пардон, гейчета) си държат нежно ръчичките и си комуникират он-лайн. И така е по целия свят – и наблизко до Ориноко, и до Килиманджаро, да не говорим за Дубай и подобните му.

От десетина години съществува и още по-добра благинка – социални мрежи! Хем си комуникираш, хем си се хвалиш, хем праскаш файлчета от телефончето – де снимки, де мърдащи картинки. Кеф! Ето тук например едно момченце с азиатски произход показва телесата си в опаковка на известна фирма за трикотажни изделия и убеждава къораво и сакато колко европеец е станал (даже и десетина местни думи е научил!); след няколко месеца е еволюирало – вече е с маскировъчни дрехи и с два автомата в ръцете, не харесва вече европейците, ще ги трепе, а след още няколко – пак ги харесва, защото... абе там май вече бият, а и аванта без да работиш няма там... Внимание - един е станал ди-джей и друса нещо като ключек! А друг иска да стане по-известен от Мик Джагер, но засега само иска, защото нищо не може. И други полезни работи има, не могат да се изброят - мацка предлага романтична връзка на мъж, друга – на жена, трета - не чак толкова романтична (с обмен на парични знаци), а пък ето там нещо като мъж без да се притеснява предлага задника си на когото го пожелае, даже снимки се опитал да сложи, но му рязнали “content”- а. Една пък лекува по телефона

от разстояние, чете съдби и предсказва всякакви работи... изобщо диверсификация! На ента степен!

Който има повечко да говори – за него са блоговете. В-logs. Blogs. Пишеш, няма значение какво, и се хвалиш колко си велик и колко другите не са прави. Станал си вече “блогер”. Ако си кирилицо-пишеш, може и на “шльокавица”. А ако не можеш да пишеш, давай с емотикони: I ♥ U 😊, например. Важното е, че си Блогер! Велика работа!

И хардуерът навсякъде по планетата бачка нон-стоп. Тук-там нещо блокират, защото големите батковци не го харесват, но само тук-там. Иначе всичко си лапа гигаватите мощност - емитери, ретранслатори, репитери, суичове, рутери, мрутери и т.н. Въртят си се милиони терабайти дисково пространство, текат като улави насам-натам единици и нули в различни формати и протоколи, мигат какви ли не лампички и светодиоди, а системните администратори и уебмастерите... ама това е друга тема. Майката им се разкатава на тези момчета!

А безжичните джунджурийки заливат всичко наоколо с микровълнови излъчвания, екранчетата изяждат клетчиците на очните дъна, супер продукции и игри он-лайн генерират още и още дебили и олигофрени, но това не е важно. Важното е да можеш да си комуникираш и да си high, free и cool! Вече дават и безплатни минути/мегабайти. Е, не съвсем безплатни (виж малките буквички в договора), ама такава е думата. Давайте! Докато някъде светне с големи букви **“OVERLOAD ERROR”**

Та страшна треска, ви казвам. Всеки има нещо супер важно пред вид и иска да го сподели – един безвъзмездно, друг възмездно. Някои не могат (или не искат) да ползват супер-мупер джаджите, и за тях остават по-традиционните средства и медии. Щракат по клавиатурите, налучкват буквите по клавишите на пишешци машини, а един там ползва лист и писалка! Пишат. Важни неща. Мемоари, поезия, белетристика, доноси, съвети как да излекуваш еди-какво си с нищо, политически програми, планове за сваляне на еди-кого си, обяснения в любов, готварски рецепти, бизнес планове, откровения за тайни неща, клюки и т.н. И сатира. Последното го пишат разни омерзени безотговорни типове, които са се нагледали на това-онова и имат мнение по въпроса.

И не само пишат тези последните, но и го печатат после. Вместо да изяждат гигабайти каквото-там-пространство, изяждат малкото останали горички (за изработка на хартията - рециклирана за тази цел не става). Няма значение, че никой няма да го чете. Те пишат, и се радват колко са велики, и до какво велико откровение са стигнали. И какво епохално нещо са написали – направо Розетски камък!

Аз май също пиша, без много да ми е ясно защо... ами и при мен е същата работа. Какво да се прави, всички сме хора! В информационно общество, уж. Или дезинформационно.

Фризьорски салон

Оформят ми главата в стил “канадска ливада” (какво, не го знаете? Преди има-няма 30 години така ходеше Дейвид Боуи! И него не знаете? Нищо, той и без това наскоро почина...). Та седя си аз на стола във фризьорския салон (едно време им викаха “бръснарници” и бяха нещо като хибрид на информационна агенция, клуб за пенсионери и борса за башмайстори), около мен обикаля симпатично момиче с ловки пръсти, щрака и бръмчи с разни режещи инструменти, а аз си слушам какво си говорят “пациентът” на другия стол и двамата чакащи (този път в салона са само мъже).

- ... така... тука е малко оредяла, нямаш ли нещо за косопад да намажеш... а-а-а, така ли...

- ... точно оттам идвам, намалили ги... ма никой не купува, и сага пробват на “прумоция”... вреди на жлъчката? Ай стига бе, найш как вървът с ракия... – казва единият от чакащите, човек на около 70-75, почти без никаква коса, да му се чудиш какво прави тук...

- ... нищо, ти ме намажи после, па квото стане...- мърморят на другия стол.

-... мойте не станàха тая година, не знам защо... нищо бе – ни доматието, ни краставиците! С кво пръскат кайш? – обръща се “ракиджията” към другия чакащ, спортно облечен “мачо” тип с прическа “таралеж”, който отговаря:

- Как с какво – с алуминий!

- ... я, я кажи – кой пръска и с кво? И мойте не станàха!... мамка му... – намесва се другият “пациент” от съседния стол и се обръща заинтересовано.

- Ами със самолети, вече 25 години! Погледни нагоре, ще видиш!

- ... тава не съм го видèл, ма щом кайш... с алумин, кайш... и кой? Да кажем дек си тебе... – намесва се ракиджията.

- Май в щатите първо са започнали, там хората протестираат вече 20-30 години... нещо от Монсанто май...

- ... туй па кво е?

- Американска супер корпорация.

- ... а-а-а, мирикàнска, кайш... ми те сигур по-добре знаат, щом са мирикàнци... власт е тава, сириозна рабута... – заключава любителят на ракия и млъква многозначително.

Разговорът затихва, само инструментите щракат. На другия стол все пак се отказват от “намазване”, стават, плащат, обличат се и напускат помещението. На освободилия се стол сяда експертът по Монсанто. След кратко обсъждане с коя машина да острижат четината и как после да обръснат “кубето”, отново става тихо с изключение на тихото бръмчене на машинката, която почва да обхожда главата на съседа по стол. След малко

любителят на ракия пробва безопасна тема (аз продължавам да слушам без коментар, стана ми интересно):

- Абе глеам нещо май ша строят туканка до светофаро... кво ли ша да е, знайш ли?

- Чух, че магазин на Кауфланд, голям – отговаря “мачото”.

- Ми нали вече си имаме и Лидъл, и Била? Що ша строят още – то магазин до магазин са наредиа...

- Е, не знам защо, ама ще имаме и Кауфланд. Много залежали храни май има в Европа...

- Ми то нѐма лошо, що да не построят! Кункуренция! Нъл тъй си требе при капитализмо, не е таа простотия като у нас преди да са опраим...

- Май не е конкуренция, повече прилича на картѐл... – обясняват от съседния стол на фона на тихото бръмчене на машинката.

- Къртѐл? Тава па що е?

- Таен сговор между фирми за изкуствено поддържане на високи цени... забранен от закона...

- Ба, забранен... тия от Запада щом са решили, ша си го напрат, нема мърдане... те си знаат по-добре... ми я речи де най-ефтино продават риба, че нещо по магазините само скумрия напоследък... – пак сменя темата “ракиджията”, явно не му се мълчи.

- Защо не пробваш при рибарите? И паламуд, и карагъоз, и попчета, че и лефер понякога се намира... по-на север има много риба покрай брега, сега е времето на пасажите...

- А-а-а, далече ми е... нема горим биндзин! Яз калкан търсим, ма нещо нѐма таа година...

Машинката млъква, главата е готова за бръснене. Добре, продължаваме нататък – с обикновена бръсначка. Почват да го покриват с пяна, и разговорът се връща към рибата:

- Няма и да има калкан. Турците и румънците го обират всичкия от нашето крайбрежие.

- Ми те у Турция и Румъния да си го обират, що тука... нема ли кой да им каже?

- Казват им, ама не им пука – ловят си в наши води всеки божи ден...

- Ми що не ги спрат бе?

- С какво? Нямаме кораби вече! НАТО и Европейският съюз не дават!

Ракиджията млъква – и тази тема се оказва рискована... Пяната е на място, започват да бръснат. А при мен все още подравняват растителността – обилна е, а и аз съм претенциозен, искам всичко да е като по конец. Навици!

След няколко минути чакацията пак подхваща нова тема:

- А бе кво става там с “Добруджа”?

- Не знам, не съм ходил там скоро, чух, че пак щели да дупчат за

шистов газ, но нямам път натам – все към Бургас са ми ангажиментите...

- Не бе, аз та питам за отбора бе... що така станà с тех?
- А, за футболния отбор... не знам, аз от футбол не разбирам...
- Как така? Ти сигур и Стоичков не знаш кой е?
- Наистина кой е? Не съм чувал...
- Леле, бе ти българин ли си? Немаш ли капка колтура – за

“Добруджа”, па и за Стоичков да не знаш... ти дека си расна̀л, бе момче?

- Ами в Холандия... и в Русия, и по други места... – казва съседът и млъква, докато оглежда резултата от бърсенето. – Добре! Колко дължа?

Казват му, плаща си и излиза, като ми кимва съдържано и махва с ръка на фризьорките. Игнорира ракиджията. Той обаче е силно развълнуван, и мърмори, докато заема освободилия се стол:

- Ега ти и простотията – да на знай кой е Стоичков! Бе глеам го аз един такъв пудузрителен, па той от Русия дошъл! Това не аресва, онова не аресва – може ли тъй! Да буни народа дошъл! И от футбол не разбирал... айде де! Ча па такава простотия не ми са верва... па на колтурен чияк мязаше... ма той може и шпионин да е, щом от Русията... как са казва?

Фризьорката, която закопчава в този момент чаршафа на врата му, отговаря, че не знае.

- Как така нема да знайш? Ми ти си дължна да го знайш ма, нали го чу какви ги дрънка – мирикаците такива, еуропейците онакива, румънците му криви, пръскали били... що не си го записала кой е?

Фризьорката отговаря, че в същност и неговото име не знае, и го пита дали трябва да му иска лична карта и други документи, за да му разреши да седне на стола, а той:

- Мене нема à питаш, ма него си дължна... шпионина му с шпионин... ми аз на вас туканка майките мога à разплача бе, момиче, знайш ли кой съм аз? Да не та приберат утре у мазата там... да та научат на колтура! Айде де, не знаела... да не си гледа работата пред властта...

На фризьорката вече ù писна - разкопчава бързо чаршафа и му обяснява съдържано, че може да продължи тирадите си извън нейния салон, ако обича. И по-бързо. Има други клиенти.

- Кво? Ша ма гониш? Е сеа ти майката! – кресва гръмко ракиджията и почервенява целият, докато става от стола, - Яз сега ша са върна с когото тебе, и ша ми заплачеш... – хваща се за гърлото и пада на пода, почва да подритва с единия крак, нещо замирисва неприятно и старецът замира с ръка на гърлото. Лошо. Май инфаркт с летален изход.

Ставам от стола, коленича до него и проверявам, а момичето вече набира 112. След 10 минути идват, но нищо не може да се направи. Прибират го, пишат кои сме – вече опира до лични карти, намират и неговата в един джоб. Заминават, а ние оставаме като треснати. Ето така понякога Съдбата си прави шеги с нас. А аз си останах с недооформена ”ливада”.

Бърза помощ

Паднах от стълбата. Докато размествах абсолютно ненужни стари куфари и разни там кутии с джунджурии. И май си навехнах глѐзена. Или го счупих – не знам, ама много боли. Опитах с аналгин, не помага. И цигарите не помагат. Чак не мога да стъпвам. А бастун нямам. И съм сам в момента. Ами сега?

Няма как, звъня на 112. След 3-4 прехвърляния със съответното чакане (“...разговорът може да бъде записан за ваше...”), най-накрая женски глас отстреща монотонно ми изрежда някакви условия, които трябва да изпълня, след което между другото ме питат какво в същност ми има. Обяснявам. След пауза задават въпрос за адреса и евентуалния модел асансьор, ако има такъв. Има, но не знам модела. Нито кой го е произвел, нито кога. И товароспособността му не знам. Боли ме глѐзена! Мъгляво ми обещават, че ще бъда посетен от екип на “Неотложна помощ”. Чакайте.

Чакам. Приготвил съм всички документи (лична карта, здравна книжка, кредитна карта, пари в брой, добавих и шофьорската книжка за всеки случай; със съмнение в сърцето оставих военната книжка, задграничния паспорт, членската карта в СБА, удостоверението за “Булстат” и другите). Ключове. Телефон. Ажур.

Чакам. Час. Два. Два и половина. Най-после се звъни. С подпиране о стената отварям. Отпред – бабанко с вериги на врата, и лелка, наметната с бяла престилка и с чанта в ръката. Носилка няма.

- Къде е пациентът?

- Аз съм пациенът. Боли.

- А, добре, я да видим...

Не е добре, ама се добирам някак си до хола и сядам криво-ляво. Лелката гледа намръщено, пипа внимателно и отсича:

- Нищо ви няма. Даже не се е подуло. Ще си тръгваме, а вие ще отговаряте за повикването – и става.

- Как така ще тръгвате? Все пак повикването е записано – опитвам се внимателно да промъкна елемент на заплахата в гласа си, май успявам.

- Добре, айде в линейката! – хич не е добре, боли, обаче стискам зъби, скърцам със зъби и т.н., и напускаме някак си сградата – аз с подскачания на един крак. В линейката. Най-после легло. След неопределено време, изпълнено със скърцане на старото возило и друсане по дупките, пристигаме. Местя се на друга носилка, и ме карат. В приемното.

Следват разни неща, описвани обикновено в криминалните книжлета – вземане на пръстови отпечатащи (sic!), четене и попълване на куп разнообразни документи, разпит от няколко души едновременно, подписи на много места и т.н. - само снимки в профил и анфас, белезници и “бой по мутрата” ми се разминават. Засега. Рентген. Обратно откъдето съм тръгнал (с подскачане на един крак). Пак на носилката. След време носят снимката

(добре, че не ме пращат да си я получа), и се появява дежурният лекар. Сериозен човек. Оказва се, че тези другите били санитарите и мед. сестри. И шофьори. Сдържам прилива на адреналин и се вземам в ръце. Тук нещо категорично не е както трябва. А цялата “компания” ми гледа сеира.

Докторът поглежда снимката.

- Така. Фрактура. И още една. Добре. (Как добре бе? Какви ги дрънка тоя?) М-м-м... (някакви думи на латински). Къде ти е придружителят?

- За какво ми е придружител?

- Как за какво - да подпише общите условия и да поеме задължение за операцията, имплантите, болничната такса и консумативите... ти от Марс ли падаш? Сестра, пригответе в стая 606 – там има едно легло...

- Чакайте сега, каква операция, какви импланти... обяснете...

- Ще обясним на придружителя, а не на тебе – ти си пациент. И положението ти е тежко. Всеки момент ще изпаднеш в безсъзнание.

Внимателно обяснявам, че съм адвокат, който се занимава обикновено с наказателни производства. И срещу доктори в това число. И че в момента информирано не съм съгласен с подхода по моя въпрос. И че нямам намерение да “изпадам в безсъзнание”. Засега.

Изведнъж от “ти” ставам “ви”. И оставаме само двамата с доктора в помещението.

- Вижте сега, положението Ви е тежко... множествена фрактура на тибията и фибулата, вероятно и на тазобедрената става... налага се спешна ампутация на тъкани поради опасност от дегенеративни процеси, и имплантиране на ставна протеза, щифт... не, на три щифта, плюс тазобедрена...

Едва се въздържам от ядрено избухване. Знам какво е “тибия” и “фибула”, а и за дегенеративни процеси нещо съм чувал. Внимателно питам:

- Това ще ми го напишете ли? И с подпис отдолу? Пред свидетели?

- Естествено, но след консилиум. Но сега нямаме време за такива неща. Приемаме ви по спешност, а типовете протези ще уточните с лекуващия ортопед, преди операцията. Тогава ще подпишете и декларация за поемане на необходимите разходи и дължимите суми за протезите, за желаната от Вас вид упойка, за вида реанимация и последващи процедури, ако не се появи придружител...

- Искам да видя диагнозата сега, в писмен вид. И да ми бъде обяснено на нормален език какво предстои!

- Ама Вие ставате нахален. Не сте медицинско лице, а пациент...

- Диагнозата, ако обичате...

- Необходими са допълнителни изследвания – кръв, урина, биопсия, пункция в увредената зона, анализ за ...

- Кажете ми простичко – счупен ли ми е глезенът или е навехнат?

- Какъв глѐзен бе – избухва докторът, - на вас целият ви крак е практически надробен, чудя се как сте още в съзнание – и ми тиква рентгеновата снимка в ръцете. Гледам. Кости някакви, май наистина натрошени, обаче на ляв, а не на десен крак, какъвто е моят случай.

- Докторе, това не е моята снимка! – махам чаршафа, с който съм завит, и вдигам от леглото пострадалия крак. - Това тук е моят проблем, вижте го без снимка!

Докторът гледа, и видимо побледнява. Взима снимката, гледа крака, гледа снимката, пак крака, пак снимката и пита:

- Как се казвате?

Айде сега, остана да ме попита и коя дата сме. Все пак си казвам името. Лекарят гледа внимателно нещо на фотоса, ухилва се и ме поглежда:

- Извинявайте, но са ми пратили снимка на друг пациент. Я да видим – присяда на леглото и пипа внимателно глѐзена ми. След това става и се запътва към вратата – Изчакайте малко!

След пет минути се връща, с друга снимка, по-малка на размер.

- Младеж, имаш късмет. Нищо не е счупено. Травмата е лека, както се казва – навяхване, без да използваме латински. Сега ще ти напиша една рецепта, за домашно лечение си. Ако си внимателен, ще мине до една седмица и ще можеш даже футбол да играеш – сяда на бюрото в ъгъла и пише бързо. Натиска нещо и в стаята влиза една от сестрите. Лекарят тихо обяснява нещо, тя се изчервява, взима в едната ръка някакви книжа и изчезва. С моята рецепта в другата ръка. Лекарят става и идва при мен:

- Сега ще ви донесат проскрипцията, аптеката е отворена. Понеже според мен сте честен човек, ще ви услужим временно с едни патерици да можете да се придвижвате насам-натам, като се оправите ще ги върнете. Линейката ще ви закара в къщи. А сега трябва да ви оставя, отивам при онзи от другата снимка – той е в безсъзнание, май е карал пиян и от колата му нищо не става, както чувам. Още веднъж, извинявайте за грешката – и излиза.

След малко сестрата ми донесе торбичка с разни илачи и ми обясни какъво да правя с тях. Разплатих се с нея по касовата бележка. Дойде и шофьорът – бабанкото с веригите. Донесе ми наистина патерици, и ми помогна да се добера до возилото му. Закара ме в къщи без повече приключения. Отказа да пие кафе горе, и аз се прибрах с асансьора криволяво.

След седмица, когато вече се бях пооправил и върнал патериците, жена ми се прибра от командировка. Не беше в течение с патилата ми, бях ги премълчал в разговорите по телефона. Имаше много “Ах!” и “Ох!”, но за мой късмет вече стъпвам почти нормално на десния си крак. Илачите на доктора помогнаха.

И все пак се питам: какво щеше да стане, ако не бях се “опънал” на заповедта за спешното ми настаняване в стая 606?

Рицарят, смъртта и дяволът

Първите двама пристигнаха в града почти по едно и също време, а третият си беше вече тук - ами той кажи-речи винаги си е бил някъде наоколо. Всъщност, навсякъде, ако трябва да сме точни.

Конят на Рицаря (всъщност около 400-500 коня, с добре известна табела на муцуната, дизел при това) беше настанен в подземната конюшня при другия, на Дамата. Не че тя има особена нужда от транспорт. Но стил все пак е нужен - свикнали са да я виждат (или да си въобразяват, че я виждат) на бял кон. Което автоматично в наши дни означава скъпа бяла ламаринена кутия на колела с много "коне" вътре.

Трябва да ви предупредя за още нещо – тя не обича да я наричат по друг начин. Пък и си е Дама, в най-добрия и изискан смисъл. Независимо, че си позволяват да я рисуват като грозно чучело, с нещо като коса или голям сатър в костеливите пръсти. Пръстите не са костеливи, а фини; дрехите ѝ винаги са на ниво, а на общия изглед може да завиди всяка "моделка" от Холивуд до тукашните земи. От сатър и/или коса също няма нужда - при желание може да предизвика белѝ, съизмерими с най-голямата термоядрена бойна глава, просто "ей така". Обикновено не го прави.

Докато пренасяха дисагите от известна италианска марка, меча и копието в апартамента му (нищо, после всичко ще забравят!), Рицарят прегледа съобщенията, които вече го чакаха на рецепцията в 5-звездния хотел. Най-добрият наоколо, даже и с казино. Нищо интересно, само покана за вечеря от Дамата. После ще види и СМС-ите, след като си почине от дългата езда. А трябва да си почине, защото аборигените сериозно го

изнервиха - първо го спряха на два пъти за превишена скорост (хвърли им по няколко жълтици, тук така се оправят нещата), а после... не му се поклониха както трябва нито на входа на хотела, нито на рецепцията! Все пак бивш крал е, нищо, че тъпанарите не го знаят - те са длъжни да се кланят и на принцовете, и на просяците, щом са влезли тук. И няма на кого да хвърли ръкавицата си - тези за рицарство не са и чували! Но още е рано да размахва мечове наоколо. Нищо, ще видим!

Смени бронята с пижама след ваната с ароматни треви във водата, остави бронята да съхне, тръшна се в леглото и заспа. Докато спи, ще ви кажа тихичко кой всъщност е Рицарят... ами той има лоши спомени от този град, защото преди около пет века, докато изтребваше наблизко телохранителите на един султан, падна с коня си във вълча яма и същите тези телохранители - по заповед на султана! - злоупотребиха със ситуацията и го превърнаха в нещо като игленица. Обаче не използваша игли, а копия. А бронята от онова време (италианска изработка, от Милано) стои наблизко в един музей на едно чучело, и не си правят труда не само да я излъскат, но и поне отгоре-отгоре да я смажат! Само са позакърпили дупките от копията.

Като стана случката с вълчата яма, беше толкова възмутен от нерицарския подход на онези с чалмите (най-вече на султана, скрил се зад хората си и треперещ за животеца си), че когато Дамата дойде да го обслужи, му влезе в положението и му даде отсрочка. Нищо, че беше малко понадупчен, това не пречи особено, стига да не боли. А пък с дупките се свиква.

И оттогава двамата си дават среща в региона от време-навреме, той да разкаже как се оправя и докъде е стигнал с отмъщението, а и тя да му се пооплаче от лошите нрави и липсата на възпитание напоследък. Навъдили са се някакви доктори, които лъжат горките хора (когато им се случи случката), че са още живи, държат ги вързани с някакви жици и маркучи, и не ги пускат да си продължат по пътя. Само им изсмукват париците (и на роднините им), а за Дамата това е нетърпимо, защото процедурно не може да се намеси и да облекчи страданията на потърпевшите.

Та сега и двамата имат идея как да решат проблемите си. С един куршум два заека, както казват местните. Но за това е необходима помощта на третия.

За него хората много не обичат да говорят, а когато го правят, използват какви ли не обидни думи. Да, същият, който в една песен на Ролинг Стоунс казва: "Pleased to meet you, hope you guessed my name...", т.е. "Здрасти, сетѝ се кой съм!". Името в същност не е толкова важно - той ги има много, - по-важно е отношението. Когато си "паднал" тук и си останал да помагаш на тая паплач, си в правото си да очакваш поне малко уважение, обаче къде ти... поповете така са ги нахъсили против него, че... абе, с други думи, хора! И все по-лоши и нагли стават. Например

напоследък по тези земи са се заели с един бизнес, не ти е работа! Така са се забъркали в дейности, които не разбират, че е крайно време някой да направи нещо.

Преди не беше така с онези, другите – от самото рождение си беше ясно кои от тях са за неговото ведомство, кои - за конкуренцията. А сега? Непрекъснато се лутат, поповете им объркват главите, добре поне, че отвреме-навреме се появяват и свестни папи и владици. Като онзи например, пирата-папа, а и папеса Йоана не беше лош партньор... И някои други, от различни, как ги наричат през последните хиляда години... вероизповедания! Голяма жътва са тези масови самоубийства, само дете объркват регистрите на Дамата – сроковете нарушени, падежите на задълженията не изтекли, кармични бъркотии разни! Как се оправя, тя си знае.

Ама няма да се опитва да я учи, че е малко... обидчива, а като се ядоса става лошо. Последният път, когато се опита да ѝ се меси по време на голямата работа с Потопа, така го насоли, че направо не му се ще да си спомня. А и цели партиди душички изгуби тогава, наедро и на пакети по няколко милиона! Ужас! То не бяха положителни реинкарнации (че и по други планети, не само тука!), не бе чудо... Я да прием един абсент, няма смисъл да се ровим в стари работи. Ще мислим позитивно!

Рицарят се събуди навреме. Без бронята тази вечер, някак си няма да е учтиво. Със сериозни хора... опа, със сериозни неща има среща! Чак фрак няма да бъде – аборигените ще се облещят повече от обикновеното. Смокинг, дискретно и елегантно... а и жабото добре скрива тази дупка, най-горе. Добре поне, че не надупчиха лицето тия галфони, щеше да се тутка с козметика като някоя... Добре, фасадата е приемлива, да слизаме.

В ресторанта са предупредени, чакат го. Метр д` го води лично до сепарето със завеси, обаче е закъснял – тя го чака вече пет минути. Дамата обича такива неща – да се движи насам-натам като смъртна, да гледа как се пулят наоколо мъжете, а жените съскат наум от завист. Сигурно е било голямо зрелище, от вратата до сепарето...

Покланя се, целува ѝ ръка и сяда срещу нея. Както обикновено, ослепителна е. Какво ли си мислят тия от обслужването? Тяхна си работа.

- Как пътува, момчето ми?

- Нормално, Мадам. Пътищата не са *comme il faut*, но все пак не чак като едно време. А и по-бързо е така, отколкото на кон. Можеше и по-бързо, но аз не обичам самолетите. Няма стил в тях. А Вие?

- Аз ли? При мен пътуванията не са проблем, знаеш. Но благодаря за вежливостта, личат си благородството и доброто възпитание.

Дамата премигва за момент – изглежда изпълнява задълженията си някъде, само по това ѝ личи, че в момента работи. Иначе винаги си гледа без да мига, с един такъв израз... Поглежда я въпросително.

- Да, виждам, че забелязваш. Наблизо беше, някакъв глупак в казиното получи инфаркт. Няма да се оправи. Прибран е на сигурно място, където се полага.

В същия момент на стола пред третия прибор на масата изниква третият. Както винаги – в черно, сериозен и респектабилен.

- Мадам, Ваше Величество, добър вечер! Извинете ме за малкото закъснение, нямам добро оправдание...

- Хайде сега без церемонии, приятелю, не сме 15-ти век! А?

- Както кажете, Мадам, но съм длъжен да отбележа, че както винаги сте перфектна във всичко. Тази вечер можете да се обръщате към мен с името “Вашият Слуга”...

- Знаем, знаем, най-добрият ласкател на планетата... дотук с протокола. Да изчакаме сервитьорът да си свърши работата, и след като подредят бутафорията – to business! ОК, Луци?

Той мълчаливо кима, докато сервитьорите (двама) предпазливо отместват завесата, подреждат каквото трябва където и както трябва, и бързо се оттеглят. Виното в чашите е тъмно червено и с точната температура. Свещниците са хубави, свещите – също, и никакво електричество и крушки в сепарето. И без телефони. Ажур.

- Амонтилядо от 1762? Как го намериха тези тук?

- С малко помощ, Луци. А ти как я караш?

- Няма да се оплаквам, но напоследък... въпреки, че винаги съм се старал да бъда позитивен, малко съм изнервен напоследък. Бизнесът се пообърка, и нещо трябва да се направи.

- Затова сме тук, нали? Предлагам величеството да направи кратко резюме на делата си, и после ще решаваме какво и как.

Рицарят отпива от виното, след като поглежда последователно през чашата към двамата (чисто формалност – това с пиенето, но какво да се прави, *poblesse oblige*...). Остава чашата, склучва пръстите на ръцете върху бялата покривка, и започва.

- Както знаете, аз имам една малка сметка за уреждане последните няколко века. Със синчетата и наследниците на онзи султан – за него лично се погрижих да си получи заслуженото, мръсникът му ниеден! Та, независимо от трудностите, на този - нещо във виното или манджата в подходящ момент, на онзи - катастрофа или нещо подобно, а и фалитчета със съответния инфаркт... обаче се размножават като хлебарки, няма смогване! Но напоследък, независимо, че е останал само един, нещата се измениха. Спретнал е глобална далавера мръсникът, преместил се е да живее на сигурно място, и го пазят както не са пазили американските президенти, Сталин и Хитлер! А и името си е сменил (още по времето на праядо му - хитреци, съобразиха какво им се случва в същност). Иначе човекът си е със същата психология като своя прогенитор – страхлив и

подъл, крие се зад другите, срам за истинските султани! Никакво благородство!

Кашля ядосано, отпива малко вино за психологическо равновесие. Другият взима думата:

- Точно казано. Моята гледна точка по въпроса е следната: човечето се занимава с мръсни дела и от моя гледна точка. Семейството му върти бизнеса с опиума на най-високо ниво вече втори век. А наркотиците знаете какви щети ми нанасят – така увреждат душите, че после даже и при мен за нищо не стават. Нито да ги печеш, нито да ги вариш, нито да ги пържиш – нищо не усещат, и като зациклят в разни видения отпреди Сътворението...

- Така е, Мадам. Целия добив на опиум контролира мръсникът. И не му стига това, ами напоследък и друго измислил. Баща му се сдушил с няколко доктора отвъд океана, преди да му спретна самолетната катастрофа. Синчето си направи съответните изводи и върти бизнеса си оттам, с благовидно прикритие. И ЦРУ не могат да го пипнат, и Мафията, и синдикатите. Само ония от КГБ го бяха попритиснали по едно време, но до него не можах да стигнат.

Кашля, отпива вино и продължава:

- Да, Мадам, точно така и Вие го знаете. И сега какво в същност става: не стига мръсотията с наркотиците, ами и “Месо”. Точно по холивудската продукция, но в по-големи размери. Ловят наивници, разфасоват ги в хладилници, и после богатите момчета и момичета получават резервни части. Невъобразими пачалби. Невъобразима корупция. Невероятна охрана на хладилниците и мръсниците най-отгоре. Не мога да стигна до моя човек по никакъв начин! – и млъква.

- А аз ще кажа следното: като ги “разфасоват”, - намесва се Луцифер, - те всъщност не умират в хладилните камери. И после, като разхвърлят органите насам-натам, става невероятна каша – преплитат се души на донори и реципиенти, едни такива астрални възли, дето нито да ги разплетеш, нито да разсечеш. И мащабите вече са плашещи – някои реципиенти вече носят органи на десетина донори! Гледаш го – жена на преклонна възраст, уж католичка, а в същност далакът е мъж на 14 (мюсулманин), черният дроб – педераст на 19 (атеист), белите дробове и сърцето – момиченце на 12 (будистка), бъбреците – тийнейджър гей протестант, а от очите гледа пеленаче още без пол, от семейство на източно-православни! И нещото, което си мисли, че е стара жена, всъщност вече не се знае какво е – повиците и влеченията са във всички възможни посоки. Такава каша, дори конкуренцията вече има възражения по темата. Имам неофициално “добро”, че ако намеря решение, няма да пречат.

Млъкват и двамата, само гледат пламъците на свещите. Дамата се усмихва студено, и казва:

- Моята гледна точка: и наркотиците, и този “бизнес” правят невероятна кармична бъркотия. А и моето “счетоводство” се обърква доста,

можете да си представите, нали? Ще ви кажа под секрет, че дори и Той не приема това за нормална криза, подобна на онези с кръстоносните походи, Инквизицията и Освиенцим. Както вървят нещата, няма да се очудя, ако приеме предложението на някои за пълно прочистване на планетата. Но това да си остане между нас. Някакви идеи?

Рицарят вдигна ръка:

- Дайте ми канал за достъп до човечето и банките му с органи, аз знам как да ги оправя. И след това – една малка вълна от епидемии тук-там, малко войнички в най-кризисните зони, малко земетресенийца, малко химически замърсявания по места... може да успеем да стабилизираме положението. А ако не успеем, какво пък... и прочистването е вариант. В края на краищата не е само тази планета, нали?

- Добре. Умни момчета, действайте. А каква ви малко ще се позабавлява в казиното, не съм го правила от стотина години - дръпва “отникъде” дебела пачка банкноти, прибира ги в чантичката си, става и излиза през завесите с предизвикателна походка.

Двамата говорят още малко, после единият изчезва, а другият остава да плати сметката.

След няколко дни информационните агенции по света се оказват затрупани от **наистина** големи сензации: първо, на двайсетина места почти едновременно избухнаха т.нар. “взривни устройства” (какви ти взривни устройства, работено е с най-големите неядрени тактически заряди, такива не се продават на ъгъла). И никой не поема отговорност за това, както беше станало модерно. Напълно са изстребени най-големите престъпни кланове, известни... от доста време. И нещо съобщенията за отвличания от извънземни понамаляха.

Второ, международната здравна организация е силно притеснена от възраждането на някои забравени щамове. Прогнозата май е тежка. А и някакви разливи на петрол, на химикали... лоша работа.

Трето, пак активация на тектоничните плочи, с доста цунамита. Не могат да преброят жертвите.

Четвърто, алиансите най-после взеха решения за сухопътни операции по прочистване на тези, които са трън в задника от доста време. Май операциите са успешни, но хекатомбата е по-голяма отобикновено.

А таблоидите тук-там съобщават, че на няколко пъти е наблюдавана (на различни места) странна група: три коня, единият бял, на които яздени особени ездачи. Единият от тях винаги в желязна броня, а другите двама... ами най-различно, включително и описания на страхотно красива жена!

В същият период от време в един музей изведнъж директорът се сети, че една друга броня (Миланска, на доста години) отдавна не е чистена. Можете да го видите всеки ден след нормалното работно време да я чисти, лъска и смазва с най-фино оръжейно масло. Трудлюбив човек. Със силен инстинкт за самосъхранение и желание за оцеляване.

Цялата истина за Червената Шапчица

Червената Шапчица стана рано, преди изгрев слънце. Изкара коня от конюшната, впрегна го в малката каручка, и натовари вътре стара ловджийска пушка и пълна кошница благинки от супермаркета. Тъкмо отваряше портата, когато от къщата излезе майка ѝ:

- Забравила си шапчицата!
- Ау, извинявай, мамо... – взе я и си я сложи.
- Пак ли при баба си?
- Ами да, ама не казвай на тате...
- Да не домъкнеш пак вълчи кожи, че вече няма къде да ги слагам...
- Стига, бе, мамо, какво толкова... нямам ли право на хоби!

Шибна коня с камшика и излетя през портата. Напоследък много взе да се бърка това родителско тяло – тук не ходи, онова не прави, стига с тия дискотеки, да спреш да пушиш и други подобни! Те млади не са ли били? И ядосано си запали цигара.

Задмина някакъв пешеходец и едва го разпозна в мрака. А, това е оня симпатяга от съседната гора – Робин Худ, голям сладур! Можел да изпие десет питиета, без да падне под масата! И с нашия, Вилхелм Тел, се надпивали, и го бил! Ще трябва да се опознаем...

Слънцето се показва над баира и тя хвана прекия път през полето. През гората – после. Сега да бързаме, че бабата каза “след изгрев слънце, в ранни зори”!

Стигна навреме. Скочи от капрата, върза коня пред къщата, грабна кошницата и почука:

- Бабо Жана, пристигнах!

От вътре се чу дрезгав глас, примесен с тютюнджийска кашлица:

- Дръпни въженцето, де... кха-кха-кха... докога ще те уча...

Влезе - бабата я няма... аха, в кухнята е. И отвътре се носят едни миризми, не ти е работа. Какво да правиш, магьосница! Все нещо бърка.

- Остави кошницата, аз сега ще дойда. А приятелките ти... кха-кха-кха... защо ги няма още? Нали се разбрахме – в ранни зори!

- Защо все в ранни зори, бе, бабо, нещо магическо ли има в това ?

- Ами, магическо, просто ченгетата по това време още спят.

И бабата излезе от кухнята. Типична баба – с широки домашни дрехи, очила на носа, бяла коса и т.н. И вечната димяща цигара в устата. Много енергична баба – никога не я беше виждала уморена.

Носеше голям кашон. Остави го на масата – в него издрънчаха бутилки. Вънка изтопуркаха коне, и след малко двете приятелки на Червената Шапчица влезнаха запъхтяни, без да чукат. Блондинка и брюнетка. Бяха облечени в почти еднакви ездитни костюми, и изглеждаха... ами не по-зле от нея. Седнаха около масата, без да ги канят.

- Добро утро, Шапчице, добро утро, бабо Жана... не сме закъснели, нали? – казаха почти в хор.

- Точно навреме, момичета. Знаете какво да правите.

След като си поеха дъх, двете отидоха в ъгъла на стаята, където изпразниха няколко торби златни талери в един голям дървен сандък, и след това затвориха капака му. Отидоха в кухнята, върнаха се с по два кашона като този на масата, оставиха ги до вратата, и след това пак седнаха до масата. Бабата през това време беше наредила чашки и чинийки, хапнаха и пиха кафе, запалиха по цигара. Бабата намести очилата, свърши с писането в дебелия тетрадка, остави я настрана и попита:

- Всичко наред ли е? Някакви проблеми?

- Никакви – отговори първо блондинката, - стоката върви като топъл хляб. Даже и нашият барон купува, без да задава въпроси. Знае си, че магически билета не се намират току-така. И ченгетата не си навират носа.

- Добре. Обаче на тебе, Рапунцел, пак ще ти кажа – отрежи я тая коса, че много прави впечатление. Всички в тебе се блещят, където и да отидеш. Зле е за бизнеса!

- Не си права, бабо Жана – не се блещят заради косата... а и аз вече си я нося на кок, нали?

- Е, добре де, ама умната! А при теб, Пепеляшке?

- Всичко е ОК. Новата партида отива направо в двореца – утре ще има бал, уредила съм да отиде там с каретата на мащехата, без тя да знае (кочияшът е приятно момче!). И аз ще ходя на бала, но ще пътувам сама, с една тиквена колесница. Жест на твоята приятелка, кривогледата Алис – каза ми да те поздравя.

- А, много здраве и на нея... голяма кучка беше навремето!

- Още си е такава, все с разни тролове и дракони я виждат насам-натат, а и в дискотеката се появи преди няколко дена с един великан, на всички събра очите... опасна баба, като теб!

- Добре – каза бабата, отиде бързо до кухнята, върна се веднага и ѝ подаде една кутия, - Вземи тези кристални пантофки, щом ще ходиш на бал в двореца. И гледай да омаеш принца, ние с дядо му... се познавахме.

Пепеляшка благодари, мушна кутията под мишница, двете с Рапунцел грабнаха кашоните и излязоха. След малко се чу шум от копита, който бързо заглъхна в далечината.

- Добри момичета, и надеждни. Има бъдеще в тях, повярвай ми!

- Да, бабо, сигурно, само да знаеш как ги зяпат по дискотеките... значи бал в двореца, а? Защо даде пантофките на нея, а не на мен? Може пък и аз да омагьосам принца, няма да ми е за първи път...

Бабата се закашля, загаси цигарата, отпи от кафето и се обърна към внучката си. Хвана я с две ръце за раменете, и като я гледаше в очите, каза:

- Дошло е време да ти кажа истината, внучке. Принцът в същност е твой първи братовчед!

- Как така?

- Ами ето как: навремето моят баща беше цар, обаче една чуждестранна магьосница-моделка му завъртя главата и той продаде майка ми – царицата, на едни скитници... много бели изпонаправи баща ми, много хора изтрепа и продаде в робство заради оная мръсница, ти си чувала за него – Цар Иван Шкембо! Оная песен за трите синджира роби е оттогава.

- Той ми е праядо? А ти си принцесата от легендарното супер царство България?

- Ами да. Те и мен щяха да продадат, обаче аз избягах в гората с един, дето беше голяма работа тогава. Направихме там военен лагер на Джуджетата, и като станахме готови, попиляхме Царството – де с мечове и пушки, де с магия, де с друго. От тогава съм много добра в занаята... а на мястото на царството останаха само развалини и легенди!

- Ама ти...

- Да, моето момиче, аз съм онази Снежанка, дето уж изчезнала. Станах “Жанка”, като се скрих в тези гори, а после... хората ме знаят ту като Баба Жана, ту като Баба Яна (някои Баба Яга ми викат). Та с оня пич спретнахме голямата война, а по-късно нашият син стана крал тука, ние двамата го сложихме на трона като порасна.

- Кралят ти е син? А баща му? Какво стана с него?

- Той беше велик маг и войн, и веднага след войната замина на Север с учениците си - богомилите, и с Тракийското съкровище. Да планират новия свят. Крали Марко се казва. Поддържахме връзка с куриери... напоследък използваме един Малечко-Палечко. Та принцът, с други думи, е “вето” за теб. Да не ти и хрумва!

- Олеле... ами мама, и тя ли е тайна принцеса?

- Майка ти нищо не знае, и по-добре. Не ѝ трябва. Тя е дете на любов от пръв поглед с един ловец – този, когото си виждала тук, ти го знаеш. Дето всички му викат Ловеца. От него си наследила хобито си. Той ти е дядо *de facto*, а *de jure* - Марко, ама да мълчиш... - погледна многозначително, и след кратка пауза продължи:

- И понеже си нямаш кралство (баща ти е обикновен банкиер), почнахме да организираме с Марко Новия свят. Аз си спретнах този бизнес тук – да не скучая... дето вие с приятелките помагате. Старо магическо биле от родината със забравена рецепта, ракия му викаха на времето. Забранено, ама много лековито, знаеш как се търси. Теб ще те направя кралица, помогъща от другите короновани тикви. Баба ти знае тези неща как стават... А от старото царство ми е останало само едно вълшебно огледало за спомен. Виси в кухнята на стената, до казана за ракия.

Червената Шапчица скочи, отиде бързо в кухнята, и видя огледало със стара дървена рамка - на стената, до медния казан. Като го доближи, то се включи и заломоти с прегракнал глас на старобългарски:

- Огледалце, огледалце на стената, коя е най-поср̀аната в страната? Ами оная бе, как ѝ викаха, чай сега... Само Левски! Долу ЦСКА!... налеј още по едно, бе, педерас... “Градил Илия килия... до пътя на кръстопътя...”

Момичето отстъпи смаяно назад, и огледалото изключи. Бабата се обади от другата стая:

- Малко е превъртяло, горкото, доста се напати покрай нас едно време... идвай де! – и момичето се върна. Ошашавено. Седна си на стола.

- Ами аз какво да правя?

- Каквото вече си правиш, е най-доброто. Подочух, че имаш вземане-даване с един хубавец от Запада, един Карл?

- Да, бабо, има такъв в антуража ми... някой ни запозна преди една година, и от тогава няма отърване от него...

- Този “някой”, дето ви запозна, е мой човек. Хитър Петър се казва, ама “007” му викаме. Та дръж се за Карл, скоро хората ще го наричат Карл Велики... с моя помощ, и с помощта на Марко и неговите ученици. Получих по пратеника съобщение, че идва с учениците си след месец – пътьом ще вземе и джуджетата от онази гора, те са страхотни войници. Та ново кралство ще има тук, и не само в тези гори! И ти ще бъдеш кралицата!

- Ами сегашният крал, бабо? Нали ти е син, какво ще стане с него?

- Аспарухчо ли? Не се притеснявай за него – ще му оставим този регион, да си царува в него, само ново име ще дадем на кралството. България ще се казва, като изчезналото. Та тук ще бъде България – диво място, с много гори, дивеч, цветя, билки и такива разни тинтири-минтири, и хор̀а и р̀ченици. Ако са умни, след време туристически бизнес ще си спретнат. А голямото кралство на Карл ще дадем – много злато има в неговия род. Крал ще стане, обаче само ако ти си кралицата. Иначе... с Марко имаме резервни варианти! Има там един Осман, че и Чингиз Хан...

Червената Шапчица мл̀кна ошашавена. Ха сега де, кралица! И то с онзи симпатяга, дето ща става Карл Велики! Не е лошо май... ама какво ще правим с Робин Худ и Вилхелм Тел, а и другите сладури... нищо, ще измислим нещо, и кралиците ходят по дискотеки нощно време, нали? А и от баба Снежанка явно добри неща е наследила!

Бабата я гледаше усмихната. Загаси цигарата и каза:

- Хайде, товари стоката и тр̀гвай. Сигурно през гората ще минаваш, нали? А на майка си занеси тези курабийки със сусам и маково семе – и ѝ подаде малка торбичка от коприна, която извади от джоба си.

Момичето метна кашона в каручката и го покри с попоната на коня. Качи се ловко на капрата, придърпа пушката, и провери дали е заредена с правилните патрони. Махна на баба си, която стоеше до вратата, и дръпна юздите. Махна пътьом и на Ловеца, който се спускаше усмихнат надолу по пътечката към къщата на бабата. Виж ти! Чао, дядо! Чао, внучке!

Подкара каручката бавничко към гората, а през това време вълците там се криеха панически кой където свари – бяха подушили кой идва.

Паричните потоци

Знаете ли какво са парите? Абстракция, заместваща предмети, труд и власт. Измислена в дълбока древност – никой не знае точно от кого и кога. Някои твърдят, че от финикийците, но хич не е сигурно.

За парични знаци се е използвало какво ли не – злато, сребро, сол, черен пипер, парчета кожа, топки восък, редки камъни и камъчета, парчета хартия, копчета и какво ли не още. Най-много - сол, затова в наши дни думата за “заплата” на английски, френски, италиански и испански, а и на някои други езици, е с латинския корен “salario” (“осоляване”). Изобщо за парични знаци винаги се е използвало нещо рядко и трудно за намиране. И за фалшифициране (като например “запис на заповед”...).

Та парите и тяхното движение (паричните потоци) приличат от хумористична гледна точка на вечния проблем за първичността на яйцето или кокошката. А от гледна точка на натурофилософията – на водата и на вятъра. На водата и дъжда – точно както водата тече, изпарява се, издига се във вид на пари и пада като дъжд, за да напои живинките, да се изпари отново и т.н. И на вятъра – ветроходците добре знаят как вятърът те движи, когато го има, и как нищо не остава от него по платната, когато изчезне.

Та парите. Ареалът на Паричния Егрегор. Магията на Парите. Първият рефлекс на много хора по темата е да кажат: “Страшно зло! Всички злини са от тях!”. Неправилно. Хората си правят много зло един на друг и без тях. Животните, между впрочем, също. Без да имат пари.

Други казват: ”Най-доброто, което можеш да имаш. Дай ми пари, не ми давай акъл!”. И те не са прави. Парите не правят добро, доброто също се прави от хората. А и май необходимо условие да имаш пари е да имаш акъл (макар напоследък да става и другояче, но само на пръв поглед - всъщност глупакът, който получава незаслужени пари, ги получава благодарение на някой много умен човек, не е задължително той да е добър). А умните хора хич не обичат да са много-много във фокуса на вниманието!

Ще се опитам да проследя движението на парите в паричните потоци. Да започнем, съвсем произволно, от мястото, където се създава печалба, и където се събират пари в цистерната на приходите. От работодателя. Та от пестеливото кранче на цистерната на работодателя малка част от парите се “прелива” в канчето на работника (както са се разбрали - срещу нещо, което работникът е правил за работодателя), по-голяма - в купата на държавата и в цистерните на банките, под формата на данъци и погасителни вноски. А най-голямата част остава у него. Дали ще заплаща разходи, ще си я реинвестира, спестява, разменя за хубави неща или ще я крие по офшорни брегове, си е негова работа.

Да погледнем сега канчето. Това вътре отива обикновено за най-необходимото - неща, наричани храни и напитки (които в наши дни в същност се оказват творение на алхимици), електричество, комуникации,

дрехи, жилище, предмети на лукс, развлечения, почивки и образование. Ако остане нещо, собственикът на канчето си го спестява. Обикновено нищо не остава, а всъщност почти винаги не стига. Тогава идва ред на банките. Прибират спестеното (ако го има) за съхранение, и дават заеми и кредити. Тук влизат в сила чудесията, които до XVIII век в Европа, а и при финикийците, са били страшно забранени (до смъртно наказание в това число) - лихвите. Геният на лихварското счетоводство е измислил особена аритметика: $2+2 = 4,0000$ (ако имате да вземате и двете двойки са си ваши); $2+2 = 6, 9999$ (ако имате да давате и двойките са на банката)

Разбира се, уравненията горе са само да илюстрират идеята, не са точни. За тези чудесии има измислени думи, които на български, не е ясно защо, се наричат “дебит” и “кредит”. Всъщност думите са от английски произход и означават “задължение” и “доверие”. И ето, че голяма част от канчето остава в цистерните на банките, без те да са си мръднали пръста за неговото напълване - банките си имат свои цистерни, работещи по същата схема като на тази на работодателя, но много по-ефективно.

Сега да погледнем купата. Наточеното там се разпределя по т. нар. “бюджет”- за разни важни работи като полиция, образование, здравеопазване, пътища, както и за други маловажни дреболии, например армия, наука, култура и т.н. Главната част от купата обаче отива за пълнене на много големи собствени канчета. И за пътища. Напоследък главно за пътища (като намек, че е крайно време да хващаме пътя). Банките бъркат и в купата по разни начини, пак по подобни формули от “висшата” аритметика. Банковите цистерни се доливат чувствително и редовно.

Част от това, което остава в цистерната на работодателя, обикновено трябва да генерира нови приходи, и нов паричен поток. Ако не изчезне в някой офшорен рай. А тогава се случва събитието фалит (изкуствен ли, естествен ли - казва ли ти някой?) И канчетата си остават празни. Присъединяват се към тези, които отдавна са празни. Безработица. И започва мислене за пътища. Далече-далече, както се казваше в една песен. А и купата чувствително олеква. И няма пари за много неща. С изключение на пътища и собствени канчета - за тях някак си купата е винаги пълна.

Идеята да има работодатели, работници, държава и банки се е оформила не случайно - схемата би трябвало да регулира паричните потоци така, че да не остават празни канчета. И да се получава нещо, наречено “растеж” - достатъчно дъжд и вятър от примерите в началото, за да има живот и движение напред. Но не се получава.

И за това парите нямат никаква вина. Те винаги са си текли като водата и са духали като вятъра, накъдето е естествено. Но когато се появят магьосници, които карат водата да тече нагоре, а не надолу, и вятърът да духа от платната, а не към тях – нещо не е наред. И трябва да започнем да се оглеждаме за Саурон от “Властелина на пръстените” или за Кракена от древногръцките легенди. Крайно време е.

Следобедна разходка

Огледа се в огледалото, преди да излезе – добре! Пъхна телефона в джоба, хлопна вратата, излезе навън и се опита да си спомни къде е паркирал снощи. Беше само на четири водки и три бири, но малко му е мътно... май ще трябва да смъня марката на питието. А, да, ето я там, на тревата между двете дървета. Добре. Няма нови драскотини, не е разбита, и си има пълен комплект колела. Механично, по навик, надраска с ключа съседните коли (да не се учат да паркират тука!), запали и почти без да закачи нищо, излезе на кръстовището. Докато чакаше “зеленото”, потърси цигари в “жабката”. Празен пакет... смачка го и го изхвърли през прозореца. Пак през прозореца се изплю ядосано... а, зелено. Газ и наляво... кво се пречкаш, бе, галфон, не виждаш ли, че бързам! Твоята мама...

В центъра малко се позабави при паркирането. Всички тротоари заети, кола до кола... абе тия кога ще се научат! Намери място след знака “Спирането забранено” (що ли ги слагат, никой не ги базари вече тия знаци), и намести возилото горе на тротоара. Погледна какво е блокирал – а, някакъв здравен център, добре, тия не са конфликтни, не е като с букмейкърския пункт вчера. Там се наложи да раздаде шамари на ония с обичките, да им вкара малко акъл в тъпите тикви.

Заклучи колата и се огледа за будка за цигари. Купи си два пакета, като изблъска двама-трима в пенсионна възраст. Много са обнагляли, никакво възпитание. А, телефона...

- Кво? Здравсти, Пешо... При Жоро? Тука с някакви тъпанари се разправям, пречат... добре де, ще донеса. Кво си се разбързал? – затвори телефона ядосан, прибра го, изплю се на тротоара и си запали цигара с треперещи пръсти. Парите си искал! Ми ще му ги върна... друг път.

Все още ядосан, пресече платното. Две-три коли свирят с клаксони. Мина, вече спокойно, от другата страна. Помъчи се да си спомни коя изгони снощи в два часа... а, май Мимито беше. Значи сега ще мине през “къшето”, ще удари едно на аванта, при ония будали, а после... ще видим.

Забърза към целта по тротоара. Хвърли фасата и запали втора цигара. Майките с колички и лелките с торби се дърпат панически в страни от неговата траектория, а той не ги забелязва. Паплач някаква. Ето го “къшето”. Бе кво става, не можеш мина от таратайки по тротоара... що ги няма ченгетата, ега ти и държавата...

Влиза, оглежда, избира си място на бара. Вече е “фул”, обаче на него веднага му правят място. Знаят го. Барманът малко се притеснява, като го вижда, обаче веднага посяга към правилната бутилка. Не, не от тая, от нея боли глава – от днеска ще прием от другата! Така.

Разпитва разсеяно за това – онова, докато смуче водката. Казва им да сменят музиката, изнервя го. Става, хвърля фасата на пода и се отпрявя към тоалетната. Докато си мисли за това, което е чул, опикава стената. После

къса хартия от ролката, избърсва ръцете и хвърля смачканата топка напосоки.

Връща се на бара. Чашата – празна, бързо още една! И едно кафе, още не съм се разсънил. Та кво става, казваш, с ония? Пробват се да влязат в бизнеса? Кажим им, че не става така – първо плащаш, после пробваш. Или оставаш без пръсти, а може и без нещо друго... педали смотани!

Допива и кафето, и водката. Тия днеска не са виждали Жоржета, а с педалите ще се разправяме друг път. Днеска не му се занимава. Ден за релакс и за разходка насам-натам. И ние сме хора. Изпива набързо и една газирана вода. Оригва се, пали нова цигара и става. Тук му писна, няма нищо интересно. Махва разсеяно по посока към бара – ще плати някой ден, може би...

Навън нещо взело да ръми. Трябваше май с колата да се разхождаме! Нищо, не сме от захар. Бързо, до “дупката”. Така. Хвърля фасата и влиза. Тука е по-спокойно, няма паплач. И не се пуши. Оглежда насам-натам, на бара е празно, барманът му кимва и го поглежда въпросително. Посочва бутилката и оставя банкнота на бара – тия тука са сериозни хора, при тях аванта няма. Получава си водката и чаша вода. Докато пие, разпитва внимателно. Барманът е в добро настроение, още не е уморен. Споменава между другото, че Пешо питал за него много упорито и онзи ден, и вчера. Нещо бил ядосан. Жоржета днеска не е идвала. А Пешо обикновено минавал по това време. Или малко по-късно.

Добре. Благодаря за водката, трябва да тръгвам. Работа, бързам. До утре.

На улицата пали цигара. Дъждът е спрял, народът пак е зацъкал. Виж го ти, келеша, питал за него... сритва замислено някаква количка с бебе. Тръгва към площада с шадравана, да види кой там е днеска, а и да провери дали върви добре стоката. Негов район е там, няма лабаво. Трябва да бачкат, иначе... те си знаят. Забързва, приближава... опа, кой е седнал там на крайната маса? Май Пешо... Смяна на плана. А на Жоржета ще звъннем. Сега обратно в къщи. Вече не му се разхожда нещо, и утре е ден.

Спира такси и обяснява до кой здравен център трябва да го остави. Така, тука е добре – до магазинчето. Плаща на таксиста, от магазинчето си взима бутилка за в къщи, там запасите свършиха. Отвинтва капачката и опитва с яка глътка – добре, става. Малко залита като че ли, ама няма страшно, до къщи ще стигне, само да влезе в колата... опа, колата я няма! И тия от охраната на здравния център го гледат ухилени. Ясно, извикали са “паяк”, ще си платят за това. Не сега – сега в къщи! Излиза на платното да си хване такси... и хваща в пълен размер бронята на летящ джип право в гърдите. Зад волана, за последно, вижда лицето на един от приятелчетата, после става тъмно.

Линейката откара тялото. Няма нужда от здравни услуги. Финал. Окончателен.

Хензел и Гретел

Хензел и Гретел се върнаха заедно от горското училище, където се обучаваха на разни полезни неща - как се ползува мобилен телефон, как да различаваш бързо марихуана от коноп, и други подобни мъдрости. В това число и хитринки за оцеляване в гората.

Намериха баща си да домакинства. Леле, нов човек! Майка им заминала за три дни при една братовчедка в съседната гора, и той, да не му се надяваш, вместо да се налива с бренди както си му е редът, изчистил всичко, подредил, наготвил, и сега обира праха с прахосмукачка. Даже и прозорците измил, и нова покривка на масата сложил. А телевизорът праска сериал след сериал, на канал почти без реклами.

Хапнаха набързо и се прибраха в стаята си, да пробват една игра с тролове, джуджета и елфи. Отпред се чу бръмчене, и пред къщата спря дизелова колесница. Аха, приятелката на майка им, онази с червената коса... Бащата я посрещна, нещо си поговориха, и после - ей го на вратата :

- Дечица, що не вземете да отидете за гъби?

- Не е ли малко късно, татенце, взе да се смрачава...

- Нищо, две фенерчета съм ви приготвил. А като наберете гъбите, можете и до горската дискотека да се отбиете – ето ви малко талери!

Скокнаха веднага. Кво му става на тате, изведнъж такъв щедър... ама после ще му мислим, такова положение не се изпуска! А и утре е събота, няма школо̀. Чак в понеделник ще има “практика” в съседната гора. Хайде.

Мушнаха две-три шоколадови вафли заедно с талерите в джобовете на джинсите, нахлузиха якенцата, взеха фенерчетата, и - хайде!

А пътеката тясна, пък и осветлението не работи – джуджетата от поддръжката пак са се запили някъде! Горедолу е изметено, тук-там само някой фас, кошчетата изпразнени - тия от чистотата са я свършили добре, обаче тъмно. Нищо, фенерчетата ще свършат работа. Напред. Изобщо няма да гледаме за гъби – баща им изглежда не знае, че по това време на годината гъби няма. А и не забеляза, че в същност не взеха кошница! Какво да го правиш, възрастен, кой знае какво му се върти в главата.

Заръфаха вафлите, изхвърлиха опаковките в кошчетата, и напред! Дискотеката вече сигурно е отворена, там има какво да пийнат, пък и тревичка ще се намери. И приятелите сигурно вече са там.

Ама какво става, бе! Вече цял час вървят, а все не стигат до дискотеката. Не може да са сбъркали пътеката, тя е една-единствена, а и табелките “Горска дискотека” със стрелки... опа, ми то преди май нямаше табелки, откога са ги сложили? Виж ти... а и гората все по-гъста става, с трънци разни и храсталак, не е както трябва тая работа! И телефоните нямат обхват, виж ти! Къде са се забутали, това определено не е тяхната гора, няма ни боклуци, ни опаковки наоколо, читава чашка от кафе или кутийка от бира не се търкаля наоколо. Че и фасове няма.

Хензел смачка опаковката от последната вафла, огледа за кошче (липсва!), метна я под близкия храст и спря.

- Да се връщаме, а? Май сме се изгубили, това не е пътеката към дискотеката.

- Още малко да продължим нататък, а ако я няма, ще се върнем.

- Добре, давай.

Продължиха. Хензел извади от задния джоб скрита цигарка и запалка, запали и задърпа юнашки. Даде и на Гретел да си дръпне, ама тя не хареса “тревата”, обичаше от по-фините. Хвърли фасата и го стъпка, и тогава... опа, нещо слабо свети зад завоя!

Продължиха, и що да видят – мечтата на всеки тийнейджър! Наистина дискотека, ама не тяхната, която добре си познаваха, ами цялата направена от вафли – най-хубавите марки! И тук-там висят пликчета с най-фина “трева”! А и покрива от шоколад! Е, тука вече май са прекалили тия – ами като завали дъжд? Сигурно е имитация с аспартам – истинската благинка няма да издържи на влагата. А над вратата надпис – “Добре дошли при Ди-Джей Алис”. Тая не сме я чували. Да видим работа каква е.

Влязоха тихичко. Дискотека като дискотека, всичко си има – само публика няма. До пулта някаква мадама стои, леко разсъблечена, с дебели начервосани устни. Пробва нещо по уредбата. Отляво - бар, хубави бутилки всякакви, и голяма-преголяма печка. А осветлението и прожекторите изключени, и тук възтъмничко като на пътеката.

Хензел пак запали фенерчето си, мадамата зад пулта се стресна:

- О, имаме си гости! Влизайте, влизайте, деца! Елате и седнете тука! Кака ще ви нахрани с хубави вафли с аспартам, а после и музичка ще ви пусне, да си потанцувате! Имате ли си талери?

- Няма нужда от вафли, вече ни втръснаха, обаче няма да откажем по едно питие – отвърна Гретел и посочи с очи към бутилките с хубавите етикети. – А талери се намират. Откога сте отворили тука, че не ви знаем?

- Ами от доста време, ама нали сме далече от оживените пътеки, малко хора ни знаят – отговаря каката, докато налива в две чаши нещо от най-шарената бутилка. – Ето, пийнете за добре дошли! Само за по талерче!

Пиха. На джин прилича, ама малко особен... кво става бе, нещо им се зави свят, чак легнаха на пода. А каката отива към вратата и я заключва отвътре. После вдига слушалката на телефона (от примитивните, с кабел), набира номер и казва:

- Идвайте, две пиленца кацнаха! – и оставя слушалката.

След това отива, включва нещо отпред на голямата печка и се ухилва:

- Добре ще си хапнем днеска! – и се хили гадно. И пак се връща при пулта, продължава да чопли нещо вътре.

Хензел, възползувайки се от липсата на внимание към тях в момента, шепне с надебелял език: “Хапчето от яката...”; Гретел му шепне обратно “Знам, бе! И после ще се правим на умрели! Кат в оная игра!”. Речено-

сторено - лапват хапчетата за оцеляване, закрепени в края на якичките на якетата, и затварят очи. Добре, че послушаха майка си за хапчетата, а тогава им се струваше смешно... такива неща ставаха само в други гори, не в тяхната! Ама май са попаднали в много друга гора...

След малко на вратата се чука. Каката скача, отива и отключва. Влизат седем джуджета - и седемте дебели, гадни и лошо облечени. А, тия не са от поддръжката на гората, на охранители приличат. Я кви пищови имат на коланите! Полуавтоматични, голям калибър, май “Глоак”!

Джуджетата влизат ухилени, каката заключва вратата и отива до печката:

- Още малко и ще загрее. Можете да ги приготвяте вече, без подправки ги искам... само с малко сол!

- Чай малко, - казва най-гадното джудже, - тия стават и за друго. Както са си легнали, само ще ги поразопакуваме - и готово! Айде, момчета!

Каката скръства ръце и се приготвя да гледа, а джуджетата хвърлят насам-натам гащите си заедно с кобурите и пистолетите, а отдолу – гадна работа, без бельо... на Гретел чак и се повдига, докато гледа през присвитите клепачи... ето ги, приближават, ега ти изродите! Тия не са се къпали, откакто са се родили... наобикалат ги в кръг и протягат ръце, чак лигите им текат... опа, не познахте! Дватамата се търкалят в различни посоки - “Упражнение №6 за оцеляване в гората”, добират се до хвърлените пистолети, дано не са газови... не са!

И като се почна... след около 6 секунди залата е осеяна с гилзи, разпарчалдисани джуджета без гащи и кървища... абе да не говорим. Хубави пистолети! Хензел и Гретел стават, все още с леко замаян вестибуларен апарат, и тръгват към каката, която панически се мъчи да се докопа до нещо под пулта, но не успява. Последният куршум я успокоява тотално, точно между очите.

- Кво ше праим сега? – пита Хензел с още надебелял език.

- Ми нищо. Бутаме си ги в печката - вече е загряла, - после палим цялата работа отвън, тези вафли горят добре, - и в къщи!

Речено-сторено. Печката събра и каката, и приятелчетата-охранителчета. Като излязоха, за всеки случай заключиха отвън, Хензел си запали цигарка, и без да гаси запалката, подпали стряхата. Синтетичният шоколад пламна като барут. Изчистиха се криво-ляво с някакви парцали.

Прибраха се без проблеми. Приятелката на майка им си беше тръгнала, а таткото хъркаше блажено в спалнята. Хапнаха надве-натри, и се прибраха в стаята си да отработват новата игра. Полезно нещо са тия игри понякога, а и уроците по оцеляване не са за изпускане. Решиха да не се хвалят в школото в понеделник, няма нужда, пък и кой ще им повярва? А пищовите “Глоак” прибраха за всеки случай – може пак да потриват!

Имало едно време

Имало едно време една голяма държава с много амбициозен народ. По-точно шефовете им били амбициозни, а народът – послушен, войнствен и работлив. А и доста начетен за времето си, имал си даже и писменост. И стомана знаел как се прави, па и други такива работи.

И шефовете решили да се поразселят насам-натам, ей така, почти мирно. И тръгнали на групи, на групи. Насам и натам. Намерили добри земи – и с горички, и с рекички, - и взели, че уседнали на две-три места. И им харесало. Построили си обиталища – и села, и градове, - и си заживяли. Пак почти мирно и тихо. Раждат си деца, учат си, практикуват си бойните изкуства, яздат си конете, и на никого копче. И дори се поразмесили с местните племена, които били по-кротки и от тях. Кеф.

Да, да, ама не. Съседите се поогледали и се поуплашили. И се пообединили. И като се почнала една... като в реалитито “Кой е по-по-най”. Мине-не мине година, айде на война! Нахлуят съседите, ступат ги и ги изхвърлят, поукротят се, и после – пак! Па да вземат и те да понахлуят у съседите, поприказват си страшни приказки, посбият се, пролеят де малко, де много кръв, и – обратно в къщи. И така много, много години.

По едно време дошли и други от тези, що им се искало да се поразселят. И те заседнали – ами хубави били и горичките, и рекичките! Та заживяли заедно криво-ляво – ту тоя заколи онзи, ту ония им го върнат, посбият се, поежат се, запалят някое и друго село... и после пак кротко за известно време. Интересни времена били, и пак се поразмесил народът. Голям карашик станало.

После дошли и трети – нещо като братовчеди. Та се освобождавали ли, завладявали ли, или просто и на тях им се щяло да заседнат до горичките и рекичките, па и да се поумешат... Ама не станало точно както се планирало – тези, първите заселници, били нещо поумняли. И работите се закрџтели, само държавицата понамаляла по територия, па и народът по-малко станал. И поохладнял към бойните изкуства и конната езда, практикували си ги само като хоби. Пак се сбивали с този и онзи отвремени-навреме, ама така, лекичко, почти на майтап. Е, не съвсем без кръв, ама така... по-полека, без много ищах.

И народът се кротнал. Битов застои му викали някои, други го нарекли пацифизъм, трети се мъчели да обяснят, че всъщност строят ново някакво общество. Казва ли ти някой какво в същност са правели. Ама каквото там са си правели – правели го криво-ляво, ден за ден, ден да мине - друг да дойде, и така нататък. И наблюдавали главно на занимания с разни софри, питиета, любов и танци в неравноделни тактове. Кеф.

Да, да, ама не! Какво да правиш – хубави горички и рекички имало там, па и сума ти нещо по земята и под нея – разни там благинки, дето навсякъде почнали да им викат “суровини”. Забелязали ги отдалечко, после

ги поогледали и от близко, харесали ги, и – хоп, в голямото семейство! Мирно и тихо този път, почти без кръв. Е, то и в семейството кръв се лее понякога, ама така, по семейно му, без големи експеси. И народецът (вече бил станал “народец”) съвсем се кротнал и примирил със съдбата на беден роднина. И пак почнал да мисли (ама сам този път, без участието и помощта на шефовете) за пътуване и разселване.

До горичките и рекичките останали само малко на брой, най-старите и мързеливите. И пак голям карашик станало, ама какво да правиш – най-важното е, че преклонена главица сабя не я сече! А всичко ценно от земите и под тях почнало да тече дявол знае накъде, и дявол знае какво почнало да тече в обратна посока. Постепенно и горичките, и рекичките почнали да изчезват, почнали да изчезват и други разни неща... но народецът си е още там – и не им секат главиците, няма нужда. С такива главици проблем няма. Идете и ги вижте, те сигурно още са си там. Можете да им се порадвате, а можете и да пиете по някое и друго питие с тях и да се "поумешате" с жените им. Или с мъжете им, доколкото са останали.

Аз не помня къде са в същност. А и другите наоколо скоро ще забравят. Някои ден самите те ще забравят кои са били. Кеф!

Да, да, ама не.

Бинго!

В столицата се вихри супер скандал. Закрита е до окончателното решение на съда най-посещаваната и най-модерната в страната бинго зала (знаете я, онази шикозна триетажна сграда със собствен голям паркинг, басейн и кафетерия. И обширен парк с хубави пейки, трева, цветя и дискретно осветление на екологични лампи). Архитектурното бижу на пъпа на София.

Както си спомняте, тя се появи като благодеяние на неизвестен чуждестранен инвеститор – някакъв мъгляв консорциум с офшорна регистрация, представляван у нас от адвокатска къща и мениджърски екип от млади мотивирани хора. Получиха бързо ПУП и необходимите разрешения от когото там си трябва, махнаха чисто и бързо десетина стари къщи и други съборетини – цяло “каре” в сърцето на столицата. Къщите бяха пред самосъбаряне, нищо, че са някакви паметници там на културата, само пречеха и бяха наистина опасни. Че и платиха мирно и тихо на собствениците определената от тях цена, до стотинка!

Завършиха строителството за няколко месеца – в това число и парка, и красивата ограда, и новия тротоар, и пътните настилки наоколо. Тогава за първи път видяхме как се строи с 3-D принтери, и как се “монтират” тревни площи, цветя и дървета. И как всичко в обекта започва да работи от “раз”, от кафе-машините и климатиците та до компютърната мрежа с безплатен Wi-Fi . При това без нещо после да “сдава багажа”!

За нула време плъзнаха слухове какво ще се прави в тази сграда - особено след като я отвориха за свободни посещения от гражданството (без никакъв коментар от страна на съпровождащите служители). Спрятах се хипотези за бизнес клъстер, шоу биз център та чак до модерен някакъв публичен дом и/или хотел. Никой не позна.

Почна да просветлява чак когато мълвата разнесе информацията, че мениджърът е кандидатствувал (и е получил) законна регистрация и разрешение за хазартна дайност. Ясно, казино. Пак не познаха! Ай стига бе, кво ще правят тези? Да не са някакви ненормалници с излишни пари – строят, плащат, регистрират, пак плащат, и нищо не правят! Напрежението в центровете за информационно обслужване тип “партенка” (кръчмите) нарастна до взривоопасни размери.

И тогава, след като потекоха нови слухове, стана ясно, че ще е някаква болница. Мениджърите сключиха договор с националния център за кръводаряване и от някъде пристигна съвършено оборудване (хладилни чанти, легла и т.н. чак до три специални хладилни автомобили, които кацнаха в края на паркинга отпред). Изглежда собствениците са се отказали от идеята за казино, при такава бясна конкуренция – умни момчета! А и доктори пристигнаха, чужденци (специалността им не остана тайна – били

някакви там хемо-мемо и психо-михо експерти, сертифицирани много, много на Запад!). Да, да, ама не.

Истината излезе на светло чак с масираната рекламна кампания в медиите. Бинго зала с център за платено кръводаряване към нея! Лягаш там в една от стаичките, даваш малко от жителната си течност, наброяват ти левчетата веднага (и то повече, отколкото в платените кръводарителници, хранещи огромна част от ромското население и уж снабдяващи с кръв така наречените “медицински заведения”). И после, ако искаш, влизаш в голямата зала да си ги проиграеш и/или да спечелиш нещо в повече, както ти тръгне.

Само с една-единствена уговорка – охраната не пуска в района оръфляци и пияндета. За да влезеш през входа (солиден и красив портал със съвършено видеонаблюдение), трябва да изглеждаш респектабилно, да не воняш на кофи за боклук и да не си пиян. Не искат документи, не ги интересува етническа принадлежност и сексуална ориентация, но трябва да изглеждаш и да се държиш добре. И никакви проститутки. Точка. Надеждите на някои от ромската общност се стопиха – не помогнаха и демонстрации на една организация. През сериозните момчета с хубава униформа, слушалки и симпатичен “Глок” на колана просто не се минава, ако не си цивилизован. Тогава се оказва, че много от ромите всъщност са си съвсем цивилизовани. А и знаят как да се обличат и да се държат.

Ами сега? Къде е далаверата? Сигурно изнасят кръвта в чужбина, както правят някои други “дарителници”! Или крият данъци и перат пари! Или “удрят” в печалбите и “зарибяват” за бързи кредити!

Спешните масирани проверки опровергаха и тези слухове – пълен ажур от касовите бележки до счетоводния баланс, а и кръвта до грам се предава в хемоцентъра, абсолютно безвъзмездно! И нямат собствена къща за бързи кредити! Ха сега де! Бе тия да не са никакви извънземни? Или някакъв там сложен и скъп социологически експеримент?

Въпросите си останаха без отговор. Тихо и мирно бинго-центърът си заработи - вече няколко години. Кръвта от там попълва националните резерви и хората са доволни. Печалбите в бинго-залата са не по-малки и не по-големи от тези на други места, математическата статистика е категорична. Приходите са не малки, декларират се перфектно всяка фискална година, и дължимите данъци се внасят до стотинка.

Обаче тук е чисто и приветливо, няма скандали и е много приятно да изпиеш един фреш или кафе с цигара в парка до басейна, след като си дал кръв или си припечелил нещо с късмет. А и просто така да си поседиш с някого след работа – никой не те насилва да ползваш услугите на заведението. Едно от любимите места на столичани.

Някои тур оператори опитаха да продават пътувания до мястото. Бяха неприятно изненадани, когато мениджърите отказаха категорично да

приемат групи - ако искате, настанете си ги някъде, но да бъдат така добри да си идват самостоятелно, както всички софиянци. По общия ред, please.

Фирми за кетъринг също опитаха, без резултат. Снабдяваме се само от наши източници, сертифицирани! Това беше бързо и компетентно проверено от съответните органи, и се оказа абсолютно вярно. И без алкохол, ако обичате! При нас освен бира друг алкохол не се предлага!

Опитаха и някои по-така момчета. Дайте малко от вашто, щото иначе... Резултатът беше само изчезване на част от по-агресивните по-така момчета, без много шум. И без стрелба и гърмежи. Опитите престанаха. И да имаше обидени, по нищо не пролича.

И изведнъж... гръм от ясно небе! След специална операция столицата осъмна със съобщение за множество арести – и на адвокати, и на мениджъри, и на суперсертифицираните доктори! Без да е ясно защо. От/към летището потекоха разни коли с тъмни стъкла, возещи пътници до важни и много компетентни институции. Говорител на Прокуратурата обясни, че с помощта на Интерпол и Европол е задържана изключително опасна и много добре организирана международна престъпна група. В момента се работи по уточняване на подробностите, скоро ще бъде публикувано и обвинението.

Пак плъзнаха слухове. Най-осведомените пияндета по кръчмите бяха категорични – добре са пипали момчетата (и момичетата) от тази компания, наркотиците сигурно са карани с медицинските бусчета и хладилните чанти. А и клиентелата подбрана, чистичка такава една, па и кръвчица им пускаха от време-навреме за добро здраве. Че и доктори, за по-голяма сигурност! Какви наркотици? Ми как какви – от хероин нагоре! Няма да се занимават с някаква си “трева” и коноп я! Виж кви сериозни хора!

И пак не познаха. Истината лъсна в цялата си кошмарна същност с прочитането на присъдата. Първо, част от задържаните се екстрадират за изтърпяване на каквото там се полага където там се полага. Второ, на нашите юнаци и юначки – до живот, без право на амнистия и обжалване. Трето, отнемане в полза на държавата на цялото имущество. Точка.

Забавянето на съдопроизводството се дължало на една малка подробност – най-важното доказателство се оказало едно особено добре криптирано файлче, намиращо се на “облачен” сървер, откъдето/докъдето престъпниците са сваляли/качвали информация. Най-добрите криптографи сериозно се озорили, докато го прочетат, и всичко си дошло на мястото.

Какво в същност са правели? Много просто – при кръводаряването се изяснява кръвната група и ДНК - профила. Става ясно и кой от дарителите в същност няма никакви роднини и близки. След това в голямата зала - голяма печалба, бинго! После - с печалбата мечтана почивка в някой от азиатските туристически райчета, а там... абе после човекът не се връща, ама кой да пита, нали няма роднини! И банките за органи се попълват с точно търсената стока при точна ДНК-схема и кръвна група. Бинго!

Шанс (нещо като автобиография)

*“Роди ма, мамо, с късмет
на ма фърли на смет!”
(народна поговорка)*

Не знам кой и как ме е родил, но ме е отгледал дядо Петко, овчар от онова място. Намерил ме е точно на сметището в селото, завит в няколко стари вестника. И ме прибрал при себе си, горе в планината, без да информира никого. В кошарата. Той деца си нямал.

Цели пет години се грижил за мен по-добре от всякава майка. Хранил ме с козе и овче млекце, с билки и чисти планински плодове и зеленчуци, с планинска водица ме поил... като в приказка на Шарл Перо! И ме научи на всичко необходимо за едно дете. И такива приказки ми разказваше, никога няма да ги забравя – някой ден дори може да ги издам в книжка (или по-скоро в реалити он-лайн) за децата на новото време.

В спомените ми това са най-хубавите години от живота ми – дядо Петко, кучето Шаро, котето Мърльо, козите, овцете, кокошките, горските птички и животинки, полянките и ливадите, горите, изворчетата и поточетата... нямате никаква представа за какво става дума! Истинска приказка! И понеже ме беше научил да чета и пиша, постоянно четях Библията – единствената книга там горе в планината.

След това се сетил, че май ще трябва и да продължа да уча някъде. И ме заведе в селото. Каква олелия се вдигна само... А и за мен си беше шок да видя други хора. Смътно си спомням какво стана – някакви много загрижени за съдбата ми чичковци и лелички (не бях виждал такива), разни въпроси откъде ме е откраднал дядото, и т.н.

После ме натовариха на нещо (автобус). В компанията на един добър, но намръщен, лошо миришещ и постоянно мърморещ човек с униформа, пистолет и пушка (пушката много ме впечатли - дядо Петко ме беше научил да стрелям с неговата едноцевка 16-ти калибър, но тази беше... абе истински АК 47, както после разбрах!).

Пристигнахме в окръжния град. В сиропиталище за сираци. Опитах се да обясня, че не съм сирак, че си имам дядо Петко, но... изобщо оттогава съм много съобразителен. Само ми беше много смешно, когато една почти неграмотна учителка се мъчеше да ме учи да чета и пиша, а аз тайно след това (сам и под завивката) ѝ оправях правописните грешки.

Много пъти питах за дядо Петко, писах му писма, даже опитах веднъж да използвам телефона в стаята на директорката. Никакъв успех. Мълчат, все едно не го е имало. Ще изпреваря събитията, но по-късно научих, че по това време е бил в затвора - за отвлечане на дете от неизвестни родители. Там и умрял, погребали го в гробището наблизо.

Доста по-късно организирах ексхумация и го пренесох горе в планината, където си почива до баба Хриска (на нейния гроб ходехме с него отвреме-навреме горе в планината и си поплаквахме).

Та учех си каквото трябва (и каквото не трябва), каквото за всички – това и за мен, плюс още доста. И много добри хора срещнах по това време. Почнахме да ходим и по бригади (по това време имаше такова нещо), и на разни състезания по други градове, и на екскурзии, а веднъж даже с отбора по самбо – в ГДР, в Източен Берлин. Говорех сносно немски, и бях преводачът на отбора.

Изобщо по онова време светът започна да се “разширява” за мен. По-късно попаднах и в СССР, и в Полша, и във Франция и други държави, но това беше първото ми задгранично пътуване и никога няма да го забравя. Гледката на летище Шьонефелд, хубавият хотел, прекрасната спортна зала, където беше турнирът, новите приятели оттам (с които дълго поддържах връзка), първата романтична забѐжка (беше по-голяма, казваше се Бригите, а аз бях само на 13...). Естествено върнах се с медал, златен.

После нещата се поускориха и нямаше много време за романтика. Завърших гимназия на 15, насъбрах доста медали и от спорт, и от математика (ей ги там в оня шкаф), наложи се да се понапъна и да завърша физика в София и дисертация в Московския технологичен – и ей ме млад доктор на науките, в Байконур. На 21. Там ми го “признаха” и за нормална военна служба, но какво съм правил през следващите 6 години няма да ви кажа – подписвал съм декларация за опазване на тайната по онова време...

Ще ви кажа само, че когато СССР престана да съществува, бях на посещение в Америка, при колегите от НАСА. Предложиха ми работа, оглавих една лаборатория за експериментиране с микровълни, и тогава! Запознах се с Мира (също българка по произход, представете си!). Нейният баща навремето “избягал”, бил в НАСА и на други места, а майка ѝ американка. И на всичкото отгоре - колежка! Работеше по един проект с военна насоченост, пак микровълни. Оженихме се, набързо получих американско гражданство, роди се Роберт, а за друго дете не ни остана време.

Предложиха ми да оглавя първия релативистичен полет до Сатурн (знаете за него, руско-американско-китайски проект беше, много-много таен по онова време, но той отвори вратата към Вселената). Мира, разбира се, също в екипажа - мой заместник. Роберт, само на 12 години, остана при дядо си и баба си. Не беше кой знае какъв проблем – нали полетът беше планиран за около 6 месеца. Та литнахме от орбита – там сглобиха “хвърчилото”. Летяхме в същност 12 месеца. Бордово време. И ето ме сега тук, след 265 години – преди една седмица се върнахме на Земята.

Оказа се, че Айнщайн категорично не е бил прав. Само за едно е познал – времето тече различно, когато си хвъркаш с големи скорости. Та седя си сега с Мира до мен, тук в София, в музея, посветен на мен (така са

ми изписали името отпред, че направо ме е срам). Гледаме си наоколо моите стари вещи, съхранени от признателното човечество, а в същност аз съм на 42, а тя – на 39! И четем със сълзи на очи списъка на пра-пра внуците си!

Някои от тях в момента са на около 80... е, не е като да няма и дечурлиги, тях тепърва ще видим... утре ще ходим до мемориала на Роберт в Маракеш – той станал известен музикант, а се надявахме да го направим техничар като нас. Станал е известен през трудния период, когато а-ха да почнат да падат бомбите, но се е разминало. Сигурно на него и на останалите хора е помогнал късметът, който с Мира им пожелавахме в молитвите си, докато летяхме... за там, където долетяхме.

Да, знаете вече – оказа се, че наистина има Бог. Не както го описваха поповете от моята младост, и не от историите в Библията на дядо Петко, но истински и много, много сериозен Бог. И изобщо не е сръдлив, както ни плашеха всички църкви! Истински любещ баща. Някак си винаги, през целия си живот, съм знаел това и съм Го чувствал много близък. Сигурно за това винаги ми е вървяло във всичко, което правя. И на вас пожелавам да го носите в сърцето си.

Днес програмата ни е много натоварена. Организиран съм излет в планината – не е далече, само до онова село, където съм “намерен”, увит във вестници. Това го пропускат в моята биография. Не се сърдя на майка ми, която и да е била тя – сигурно не е имала друга възможност. Жалко само, че никога не научих нито как се е казвала, нито как е изглеждала. Може би е приличала на Мира, казва ли ти някой...

Та днес ще ходим в планината. Там отдавна няма ни кози, ни овце, ни кучета и котета. Само огромен мегаполис - почти до върха на оня баир, където беше кошарата на дядо Петко. И от селото не е останала никаква следа. Какви ти села, при население 35 милиарда! Планетата пращи по всички шевове!

Мира знае всичко за този най-щастлив период от живота ми, и не ми се сърди, че го считам за най-щастлив. Разказвал съм ù хиляди пъти за Шаро и за Мърльо. А за дядо Петко... историците изровили за него неща, които не съм и подозирал – оказва се, че бил водач на някакво движение по негово време, и бил интерниран там горе, заедно с баба Хриска. Думица не ми е обелвал за това. Не знам дали е било справедливо – други времена бяха, аз ги помня, - но все пак съм щастлив, че навремето го “качих” обратно при нея.

Та днес ще ходим при дядо Петко. Горе на баира са му направили паметник – “На човека, отгледал Великия...” – така пишело на него. Мисля си, че всъщност великият беше той. И всички добри хора, които съм срещал през живота си. И шансът да срещнеш други като себе си. Шансът с голямо “Ш”. И на вас го пожелавам.

Оперативка (сън в зимна нощ)

- Последният от закъснелите да затвори вратата, после ще си поговорим! Така... до къде бяхме стигнали... след като изяснихме въпросите за промишлеността, здравеопазването, образованието и армията... а, да, занаятите. Трябва да е ясно, че хаос няма да допуснем. Бързо да сложите ред – задруги по специалности с наши хора “отгоре”! Пишете устави, слагайте хората там където трябва, и да почват. Заявления, комисии, лицензиране. Колкото по-бавно, толкова по-добре. Със задължително чиракуване, години на ред, вижте там колко. Не гоним качество, а количество – да се обхване населението. И най-важното – никакво “направи си сам”! Мислете как, няма аз на всичко да ви уча... нетърпимост към самодейността, до ниво “наказателна отговорност”. Какво не е ясно? А, тези с образование... ами дипломата не е лиценз, нали? Колкото по-висока диплома, толкова по-не става... да заминава нанякъде, а ако иска – да мре! Ние не сме благотворително дружество, а и указанията са ясни! Закони за това ще има – сега се пишат, и ще се приемат в спешен порядък заедно с тези по другите въпроси. По директивите.

Тишината в залата не се нарушава от никого. Тук-там кимане, тук-там приглушена кашлица. Ажур.

- За изкуствата няма какво още да ви обяснявам – всичко вече сме го изговорили на предишните оперативки. Тези “отпреди” няма да пишат, няма да рисуват, няма да спортуват, няма да пеят – за това имате културни институции и медии. И да се наблегне на истински ценните неща – секс, насилие, наркотици, поп арт и много, много свобода... обаче без много-много акъл! Акъллии не ни трябва! Особено сред репортерите! И без разните там учени-мучени. Коя свобода ли? Която ние кажем! Точка!

Лекторът пие вода, пали нова пура и оглежда внимателно аудиторията:

- Мисля, че с вас се разбираме добре. Ще кажете, ама какво да правим с по-младите, които вече имат публика... ако не слушат, има лесно – аз ли да ви уча... Първо, вадим им кирливите ризи. Ако не стават за наказателно производство – оплюват се по най-чувствителните места там – принадлежност към бившите структури, гадни досиета се вадят (и се правят, ако нямат), връзки с терористи ако трябва се откриват, а бе вие си знаете. Второ, може да ги сгази трамвай или там автомобилна катастрофа да им се случи, всичко става, хора сме. Трето, ако не се кротнат – ми направете им турненце някъде навънка, банките за органи добре плащат за качествена стока. Е, ако се кротнат, това е друга работа, стига да не се правят на много интересни. Не искаме повече “световни” величия, нали – тихо и кротко за местна консумация! Народецът трябва да яде, да пие, да бъде “обслужван” и да друса задника! Ключекът е здравословен!

Дръпва си от пурата, пуска колелце, усмихва се и намига:

- Записвате ли си? Пишете. На хартия, само в един екземпляр, после на изхода ще ги съберем и изгорим. Хвана ли някого със “записвачка” или включен телефон... негов проблем, ще зарадва едни животни в зоопарка... Така, сега да преповторим накратко:

а) промишлеността, здравеопазването, армията и образованието се закриват постепенно, организирано и по график

б) занаятите се дават в ръцете само на “наши” хора

в) културата, спортът и новините – само в посока на полезно за нас събуждане на инстинктите – както аз кажа, никакво мислене!

Разбрахме се, нали? Тук Шефът съм Аз! Колата ми готова ли е?

Става и се запътва величествено към изхода, с пурата в уста. Всички в залата са вече на крака и бурно ръкопляскат. Само няколкото закъснели се притесняват (ръкопляскайки) – какво ли значи това “после ще си поговорим”...

Дръннн-дръннн-дръннн (будилникът)... човекът се размърдва под юргана, търси пурата... няма такава! Олеле, станало е 10! Пак се е успал! Пак ще го бият в дюнержийницата! При такива таланти и мечти! И при такива способности! Ама трябваше да се научим да четем и пишем, май ще се окаже полезно... айде де, има кой да пише, ние ще ги ръководим - на бял кон! Ще им разкажем играта на тия простаци... тяхната мама!

Крайно време е да правим нова партия. И ще видят те...

**Речник на някои често срещани в медиите думи
(политическа семантика)**

- авангардни технологии** - неща, които са изгодни за някого – без значение какво всъщност представляват и причиняват
- аванта** - супер печалба, реализирана обикновено “на тъмно”
- агресия** - поведение на тези, които не са прави (за поведението на тези, които са прави, виж “**законна самоотбрана**”)
- амнистия** - в зависимост от името на получилия тази услуга, законно или незаконно дъние; не е прието да се говори много по този въпрос – за избягване на излишен шум
- баджанак** - роднина по женска линия, важен при вземането на някои икономически и политически решения; съществува и в еволюционната форма “шуробаджанак”; очаква се появата на “евробаджанак” и “космобаджанак”
- банка** -
1. място, където си държите парите (ако ги имате)
2. източник на благини (временни – за кредитополучателите, постоянни – за bankerите)
3. средство за създаване на голям хаос (виж “**КТБ**”)
- безобразие** - всичко, извършено от тези, които не са на власт в момента
- благодееие** - всичко, извършено от тези, които са на власт в момента
- благополучие** - това, което ще се случи някога в неопределено бъдеще (виж “**бъдеще**”)
- благоразумие** -
1. действие при липса на алтернатива (например, коментар на личности, новини или разни там събития)
2. стриктно изпълнение на разпорежданията, дори когато не сме съгласни с тях
- бизнес** - от англ. “business” (заетост); в наши дни у нас обозначава привилегирована прослойка и/или нейните деяния при делбата на “баницата”; в някои случаи се използва като благородническа титла (виж “**бизнесмен**”)

- бизнесмен** - 1. човек, за когото в България не се отнасят много закони (работи се по уточняване на списъка на тези закони)
2. титла (в България; навсякъде другаде – човек, който е зает с нещо полезно)
- битова престъпност** - нещо, почти изчезнало в България според някои политици
- будала** - антиподът на “бизнесмен” (в България)
- будител** - винаги в мн. число и в съчетание с определението “народни”; използва се активно по време на празници и т.нар. “културни мероприятия”; асоциира се главно с понятието “славно минало” (виж “минало”); в наши дни е свързано с някои злоупотреби с понятието “култура”(виж “бизнес” и “култура”); не е свързано със събуждане
- бъдеще** - използва се винаги с определението “светло” в обещанията от предизборните кампании, и винаги с определението “несбъднато” при изследването на деянията на бившите избранници
- България** - най-бедната членка на Европейския съюз, известна с много стриктното спазване на неизгодни за нея Европейски директиви, със Стоичков и с Тракийското съкровище (каквото и да е това); пред изчезване
- виждане** - предпазливо изказано мнение на политик
- вредно явление** - всичко, с което управляващите не са съгласни
- време** - абстракция, създадена за удобство при проследяването на последователности и причинно-следствени връзки; в медиите са забелязвани разни странни случаи на особено използване на понятието като например: “времето е наше”, “времето ви изтече”, “...от времето на...”, “от време на време”, “ще дойде и нашето време” и т.н. Всъщност тази абстракция е изключително податлива на разтягане, свиване и нулиране, което е видно както от Специалната теория на относителността, така и от Струнната теорията на Стивън Хокинг
- възмездие** - това, което никога не се случва на виновните, докато са “на власт”

- възможност** - евфемизъм на понятието “обещание” (виж “**обещание**”) в речника на политиците; обикновено после не се случва
- възход** - една от най-често използваните любими думи на политиците; всъщност значи “изкачване по баир”
- гражданско общество** - антипод на съвкупността от простацини; силно износено от употреба понятие, особено в речника на политиците; някои го бъркат с понятието “Отворено общество”
- грижа** - в миналото – основно действие на Партията по отношение на “човека” (не стана ясно кой е човекът, и каква точно е грижата); в наши дни - това, което избирателите очакват, но не се случва
- губещ** - вярващият на обещания, особено на политици
- далавера** - основен инструмент в икономическия живот на България
- дарение** - нещо, с което се хвърля прах в очите на някого (в повечето случаи не притежава никаква стойност)
- действие** - антипод на “бездействие”; любими инструменти за обвиняване/оневиняване на политици и държавни служители в медиите; всъщност става въпрос за девиза на шопа: “Можем да кòпам, можем и да не кòпам”, и за вечните истини светлина/мрак, добро/зло и др. под.
- диоксид** - много важна дума от английски произход (dioxide), въведена със страшно активни действия на мястото на българската дума “двуокис” – все още не е известно защо
- дискриминация** -всяко действие, неудобно за някого от негова гледна точка; любим терен на демагозите, много благоприятен за всякакви изяви, и за създаване на предпоставки за действия, от които някой има изгода
- доверие** - нещо, което се придобива с много усилия, за да може по-късно да се злоупотреби с него (виж “**губещ**”)
- досие** - свръхмощно политическо оръжие – еквивалент на водородна бомба в политическите битки в България

- държава** - вещь за произволно използване от страна на политиците; понятието е някак си свързано с думите “гражданство”, “достойнство”, “патриотизъм”, “родина”, “граница” и други подобни, които вече не се използват, за да не обидим някого
- дюнер** - изключително важно за прехраната на българското население произведение на азиатската кухня, допринасящо за чистия въздух в градовете
- еволюция** - виж БРСДП, БКП, БСП, СДС, НДСВ и други нароили се от един източник опасни нещица; понятието е свързано с термините “мимикрия”, “оцеляване”, “нагаждане” и други подобни (не по Дарвин)
- единство** - любима дума на политиците; използва се почти навсякъде, но всъщност не значи нищо
- ежедневник** - място за отпечатване на кръстословици, реклами, хороскопи, клюки, пикантни фотографии и съмнителни сензации; не и на ежедневни новини
- електорат** - група доверчиви индивиди, с които се злоупотребява най-лесно без да се носи никаква отговорност никога (виж “**доверие**” и “**избори**”)
- жертва** - обикновено това е мечтател, на когото е обещано нещо
- жътва** -
 1. времето на изборите
 2. празниците и другите форуми, където може много да се говори и да се обещава (виж “**доверие**”)
- законна самоотбрана** - действия, мъгляво описани в закон – антипод на “агресия”... дано не ви се налага да доказвате, че сте се самоотбранявали в България...
- здравеопазване** - дейност, осигуряваща работа на погребалните бюра и обезпечаваша спокойния живот на много чиновници; в древността това понятие се е използвало в смисъл на “лечение” и “опазване на здравето на хората”, но този смисъл отдавна е отменен и забравен

- злепоставяне** - любимо занимание на колеги по месторабота, на политици и други същества, обитаващи социума
- избори** - виж “жътва” и “бъдеще”; период, в който електоратът пуска някакви хартийки в едни урни (вероятно никой после не чете хартийките)
- изобретение** - полезна и нова измислица на креативен индивид, регламентирано в някои закони; в наши дни се бърка с понятието “**иновация**” (по-долу)
- илюзия** - продукт на илюзионистите-фокусници, добре усвоен в наши дни от политиците и някои адвокати; напоследък се използва и от хранително-вкусовата, рекламната, фармацевтичната, козметичната и др. индустрии
- иновация** - хитринка, имаща за цел някакво преимущество или придобивка на допълнителни доходи; не винаги е в съзвучие с добруването на ближния...
- истина** - братовчедка на Правдата – в наши дни и двете са емигрирали на Марс и там са си добре
- ищец** - по принцип всеки, с когото сте си имали работа, след като работата тръгне на зле...
- компютър** -
 1. от англ. “computer” – сметало
 2. изобретение на Джон фон Нойман
 3. всяка електронна джунджурия с повече от едно вътрешни състояния, правеща (или не съвсем правеща) каквото се очаква от нея
 4. средство за изтезаване на ближните
 5. таткото (и майката) на Терминатора от едноименния филм
- КТБ** - нещо като банка, обаче в същност гениално замислена политическа, икономическа и социална бомба. В галактически мащаб може да се сравнява само с Големия взрив, в исторически – с падането на Римската империя и/или кръстоносните походи... но накрая може да се окаже резултат на елементарна простотия и алчност, кой да ти каже?

- кибератака** - събитие, което много трудно се доказва публично, но е много ефективно и ефектно в твърденията както на заинтересованите потърпевши, така и в тези на техните опоненти; много лесно се симулира/изпълнява от добър компютърджия (особено ако не го хванат накрая)
- креативен** - антиподът на “тъпак”; термина се използва и от тъпаци
- култура** - според съвременното статукво това са две-три изкуства; върху този термин паразитират огромен брой деятели, без да имат дори и бегла представа какво в същност значи; любима тема на простаците между две питиета
- либерализъм** - идеята е да правиш каквото си искаш; свързано е с понятието “права” - любимото игрище на политиците (например правата на убийците и педерастите, а защо не и на людоедите? И те са хора, може да са гладни...)
- любов** - може да значи всичко от секс до любов към ближния; в медиите битова предимно като изказвания на политици, които имат афинитет към емоционални изяви (например “любов към Истината и Правдата”, а те, както знаем вече, са отдавна на Марс)
- ляв** - на -90° спрямо вектора на траекторията; в миналото - обидно название на хора с особена сексуална ориентация; в политиката това е човек, който твърди, че е загрижен за вашето добруване, но после се оказва, че го вълнува само неговото собствено такова
- маразм** - особена болестна форма с тенденция за загуба на памет; силно разпространена сред съвременната политическа класа; не се лекува
- маска** - нещо, зад което се крие истинската същност (например зад предната маска на автомобила се крие двигателят, а зад добронамереността на политика – неговият интерес)
- машаб** - обикновено се използва в множествено число за описване на умопомрачителни бъдещи успехи и неограничено от нищо мислене; въщност става въпрос за съотношения – обикновено обещаното от политик се

отнася към реализацията си в мащаб 1:100, и то в най-добрия случай.

- мерки** - всичко, което държавните мъже обещават, но после не изпълняват
- мероприятие** - от руски език – “вземане на мерки” (виж по-горе); всъщност организирано публично действие, не водещо до нищо освен до шумотевица, и то моментна
- мизерия** - състояние на населението в Латинска Америка и Азия, но не и у нас
- минало** - антипод на “бъдеще” (виж “бъдеще”); миналото според едни е светло, според други – мрачно, в зависимост от момента и интересите на говорещия; в същност то се е случило вече, и нищо не може да се направи
- мотивация** - това, което стои между идеите и тяхната реализация, и тяхната причинно-следствена връзка; в наши дни много амортизирана от употреба дума, главно в разни буми и изказвания на важни хора; задължителен елемент на CV
- мярка** - мерна единица, но в медиите думата се използва заедно със “за неотклонение”, за да ни каже дали ще арестуват някого или само ще му вземат пари, за да не избяга
- народ** - съвкупност от индивиди, които бачкат, плащат данъци, ходят на война, раждат деца и т.н.; много обичана дума от политиците и държавните мъже; някои от тях понякога непредпазливо, без да искат, използват друга дума като синоним – “стадо” (обаче само в тесен кръг); сигурно са били овчари, преди да се отдадат в служба на народа!
- насоки** - там, където искат да ни набутат някои хора; номерът обаче не винаги минава (колкото и да са мъдри “насоките”)
- непротивоконституционствувателствувайте** - най-дългата известна дума в българския език - не е ясно какво точно значи, защото не се използва от медиите

- нищета** - виж **“мизерия”** – не се отнася за нас!
- нов** - всяко нещо, което не е старо, в това число обществен ред. После се оказва, че си е старото – “пременил се Илия...”; любима дума на съвременните политици, особено на пребоядисаните стари такива; виж **“бъдеще”**
- няма** - най-използуваната дума в българските медии; обикновено след нея има думи като “пари”, “смисъл”, “бъдеще”, “разбиране”, “основание”, “срам”, “изход”, “справедливост”, “лабаво” и други подобни
- обещание** - виж **“бъдеще”, “доверие”, “избори”** и **“илюзия”**
- обслужване** - много мръсна дума, в повечето случаи свързана с понятията “ограбване” и “измъчване”; в речника на политиците се използва с определения като “бързо”, “административно”, “качествено”, “своевременно” и други подобни; всъщност е забравено понятие от Теорията за масовото обслужване
- обществена поръчка** - нещо, което едновременно обединява и разделя хората – обединява ги в целите, но ги разделя в средствата за тяхното постигане; притежава всички елементи на военните операции от последните войни (виж **“търг”**)
- община** - общи цели или съвместно обиталище; в наши дни в България – понятие, свързано главно с чиновници и опашки от хора (виж **“далавера”** и **“обслужване”**)
- организация** - антипод на “дезорганизация” и “хаос”; в наши дни думата се използва главно за обозначаване на съвкупности от хора с неясни цели и действия, някои законни, някои – не (виж **“ОПГ”**)
- ОПГ** - “организирана престъпна група”; използва се само при описанието на групи от хора, занимаващи се с незаконни и изгодни за тях особено опасни действия – отвличания, убийства, изнудвания, данъчни измами и др. подобни; медиите старателно избягват използването на понятието при описание на живота и действията на политиците и държавниците, а ако случайно някоя медия го направи –

изчезва заедно с хората, работещи в нея; къде – не е ясно, засега

- основание** - нещо, което ви дава възможност да правите всякакви дивотии и да се оправдаете след това (виж “агресия”, “законна самоотбрана” и “мотивация”)
- правосъдие** - контейнер, в който би трябвало да се намират Истината и Правдата, обаче те в момента са на Марс; докога – не е известно
- предприятие** - остатък от икономическа дейност на хора от древността (виж “минало”), който е източник на благинки като скрап, право на ползуване на земята, данъчни фокуси и др. подобни
- предразсъдък** - убеждение на много хора, непоклатимо като Статуята на Свободата, Килиманджаро и Балкана; може да се замени с друго само от земетресение
- разум** - това, което липсва при четенето на реклами и слушането на обещания на политици, особено в медиите
- родина** - мястото, където сте се пръкнали; да не се бърка с “роднина”
- светлина** - физическо явление, описано от квантовата механика като дуалистично (и вълна, и частица); съвременният политически живот в България доказва това твърдение абсолютно – при създаването на партиите те заливат всичко с огромни вълни от светлина в различни цветове, а като започнат разцепленията и “отцепванията” - остават блещукащи фотони тук-там, и то не винаги
- съвест** - понятие, старателно избягвано от медиите; може да се срещне в поезията и белетристиката, както и в действията на някои хора, незанимаващи се с политика
- съвет** - това, което се раздава обилно под най-различни форми и с най-различни цели; може да бъде по-опасно средство от огнестрелно, бактериологическо и ядрено оръжие, ако се използва правилно

- Творец** - създател на нещо/неща – винаги само в единствено число; според всички религии оттам сме дошли и ние, и това, което е около нас; да не се бърка със създателите на политически доктрини или нови козметични продукти (виж “**илюзия**”)
- телевизия** - гениално изобретение (спорно е на кого точно), даващо възможност за изтънчени изтезания на мирните граждани срещу заплащане от самите граждани - чрез реклами, новини, политически изявления, обещания, псевдомузика (в т.ч. чалга), промоции и др. под. В наши дни заменило напълно Инквизицията
- телефон** - изобретение на Бел, който идея си е нямал какво в същност е създал; в наши дни вече е и оръжие, и средство за развлечение, и средство източване на парите ви, а понякога се използва даже за комуникация. Предстои вграждането на устройството в тялото на хората още при раждането им, а тогава... ще видим, ако сме живи!
- труд** - ужасен антипод на “мързел” и “безделие”; това нещо е толкова страшно, че начините за избягването му са описани в купища текстове, в това число закони, прокламации, методики, политики и др. подобни
- търг** - на пръв поглед миролюбива, но в същност военна процедура, която се различава от операциите на армиите само по това, че между враждуващите сили е разположен орган за оценка на резултата от бойните действия (жури, комисия, съд или др. под.). Протича в типичните за военните действия фази – обявяване, формиране на враждуващи сили, разузнаване, разположение на армиите, сблъсък с използване на позволени и непозволени средства, разгромяване на противника, победа/капитулация, оповестяване на победата и анализ от какви ли не хора, повечето от тях недоволни
- урбанизация** - процесът за превръщане на приятни за живеене места в отвратителни съвкупности на бетонни изделия от най-различно естество, между които в някои случаи успяват да се промъкват хора и превозни средства; процесът “деурбанизация” не е известен на науката, може би се

постига само чрез ядрена война, земетресения и няколко хилядолетия естествени процеси след тях

- успех** - антипод на “провал”; и двете понятия подлежат на анализ и тълкувания, които често водят до замяна на едното с другото; в медиите “успех” се използва в суперлативни форми само по отношение на силните на деня, а неговият антипод описва в най-мрачни краски деянията на техните противници; понятието и неговият антипод са абсолютно подвластни на Теорията на Относителността на Алберт Айнщайн, и на Принципа за Неопределеност на Вернер Хайзенберг
- утре** - любимо понятие на политиците и мързеливците (при едните е свързано с понятието “илюзия”, при другите с комфорта на битието в настоящия момент). Даже и песен имаше за това: “... и утре е ден!”
- фантастика** - литературен жанр, окупиран напоследък от политиците; повечето медии използват жанра, без да уточняват, че става дума за него; обаче за разлика от литературните произведения, медийните изяви на любимите политици нямат край, да не говорим за happy end...
- финанси** - трик за заробване на хората, изобретен още от древните финикийци; свързан е с т.нар. Златно Правило: “Който има най-много злато е най-много прав”. В наши дни това абстрактно понятие има много слуги – финансови институции, финансисти, борси, съдилища, колектори на задължения и т.н. Не се предвижда изчезването или обезсилването на трика в обозримо бъдеще
- хардлайнер** - няма нищо общо с хард-рока; това е човек с дебела глава (не е задължително да е футболист), който си знае само своето. Типичен случай е шопа, когото завели в зоопарка, за да види жирафа, а той отсякъл: “Е па такава животно па нѐма!”
- хармония** - антипод на “какафония” в музикалния смисъл на думата, а в обществено-политическия смисъл – антипод на актуалното положение на нещата. Любимо занимание на власт имеющите на всички времена е да ни убеждават, че пълната хармония а-ха да настъпи, а на поповете – да

обещават, че който слуша ще отиде в Рая, а там хармонията е гарантирана

- Хирошима** - град в Япония, където през 1945 год. май се е случило нещо лошо, не е много ясно какво точно; някои политици полагат сериозни усилия същото нещо да се случи и на всички останали градове (виж “**хармония**” по-горе)
- хъш** - легендарна древна форма на “мутра”, в някои случаи дори задгранична; в наши дни тези същества са изчезнали (не и “мутрите, обаче)
- цар** -
1. в древността и през средните векове – баш тарторът
 2. в наши дни, в съчетание с друга дума – човекът, който е по-по-най в областта на тази дума (чугун, петрол, наркотици, блус, вицове, глупост, шашма и т.н.)
 3. суперлативно изказване за някой, например Стоичков (“е па тоа ми скри шайбата, цар е!”)
- цензура** - грижа за спокойствието на ближния от страна на властимающите; в България не съществува, заменена е от безплатната нейна сестра – автоцензурата
- цивилизация** - последната фаза на съществуване на планетите, обикновено завършва с “бум” (тайна, съобщена от високопоставен извънземен, няма майтап!)
- цирк** -
1. изчезващо място за развлечение, заменя се постепенно от технически средства (виж “**телефон**” и “**компютър**”)
 2. изборна надпревара
 3. някои съвременни български институции
 4. цялостният живот в някои държави (виж “**България**”)
- човек** -
1. Homo Sapiens (Човек Разумен, понякога)
 2. с добавка на нечие име, обикновено на властимащ – важен фактор, умната!
 3. деградирала маймуна, забравила за произхода си
 4. продукт на Бог, за който Той може би вече съжалява
- шарлатанин** - всеки, с когото статуквото не е съгласно
- шовинист** - неразбран патриот с много хобита (философия, история, ораторски изяви, бойни изкуства); любимец на медиите –

създава публика и читатели, но понякога и проблеми (виж “Третия Райх”)

- шубе** - жаргонна дума за “страх”; постоянно състояние на повечето българи; не се лекува
- щат** -
1. списък на работните места в учрежденията
 2. обетована земя за повечето българи
 3. мястото, където зимуват раците в България (особено след избори), и откъдето идва зеленият хайвер
 4. част от САЩ, която не е свързана по никакъв начин с изброените по-горе тълкувания
- ЪГЪЛ** - мястото, което се полага на политическия противник, и откъдето няма мърдане!
- Ъндърграунд** - от английски език, “underground” – “подземие”, “мазе”:
1. течение в някои изкуства
 2. не особено законни политически организации
 3. мястото за тези, които не слушкат и не папкат
- юрнек** - това, което политиците и преписвачите тайничко попоглеждат (в ръкава) – обикновено се подготвя от други, знаещи хора - предварително
- юруш** - от турски език - състоянието на абсолютен и необоснован ентузиазъм при разни събития, включително поява на нови стоки в някои магазини, или при атака на врага (което си е всъщност същото)
- яваш** - от турски език – форма на обслужване в държавните учреждения, ако не си особено платежоспособен
- ярост** - състоянието, в което всички същества (и хората) изпадат, след като разберат, че вече нямат друг изход; у нас и на някои други места предстои, май
- ядец** - любима игра на надлъгване при българите в миналото; сега е заменена с други модерни неща (реклами, избори, конкурси, търгове, гаранции, директиви, обещания за светло бъдеще)